
Black Box Teatret
våren 2000

På den annen side

Kryssende kunst	Inger Buresund - Teatersjef	3
LilleBox - «Ikke anbefalt for barn»	Shanti Brahmachari - Prosjektleder	4
Bergen, Bologne, Brüssel...	Erik Meling - Informasjonsleder	5
Ingen vil vel være i barndommen	Susanne Osten - Regissør m.m.	7
Gøy på landet - Fest i Brüssel...	Sven Åge Birkeland - BIT Teatergarasjen	9
Tekst og bilde i samme ramme	Pia Myrvold - Multikunstner og designer	11
Hvordan måles kunstnerisk kvalitet?	Bjørn Sverre Kristensen - Norges Kunstnerråd	13

Hollow Creature - Store Forventninger	Månedens Forestilling i januar	15 - 18
Opera Omnia - PoY!	LilleBox i februar	19 - 22
Odin Teatret - Mythos	Månedens Forestilling i februar	23 - 26
Archaeology Bird Workshop - Vision Invisible...	Månedens Forestilling i mars	27 - 30
Cirka Teater - Split Second	LilleBox i april	31 - 34
zero visibility corp. - hunt out [reprise]	Månedens Forestilling i mai	35 - 38
Carte Blanche & zero visibility corp. - a temporary switchback	Månedens Forestilling i juni	39 - 42

Black Box Teater	Om teatret	45
Black Box Teater	Spilleplan m.m.	47
BIT Teatergarasjen	Informasjon, spilleplan m.m.	48 - 49
Teaterhuset Avant Garden	Informasjon, spilleplan m.m.	50 - 51
Carte Blanche	Informasjon, spilleplan m.m.	52 - 53
Porsgrunn Internasjonale Teaterfestival	Om PIT	54
Grenland Friteater	Informasjon, spilleplan m.m.	55
Danse- og Teatersentrum	Tove Bratten - Daglig leder	56
Norsk Scenekunstbruk	Ådne Sekkelsten - Prosjektkoordinator	57
Kompanienes adresser		59

Black Box Teater, Stranden 3 - Aker Brygge, 0250 Oslo. Telefon: 22 01 40 20 - Faks: 22 01 40 21
Hjemmesider: www.blackbox.no, E-post: blackbox@blackbox.no

Billettbestilling: 22 01 40 20

Black Box Teater Våren 2000

Ansvarlig utgiver **Inger Buresund**

Redaktør **Erik Meling**
Redaksjonsassistent **IvHeidi Grande**

Redaksjonelle medarbeidere
Ingrid Brudevoll, Merete Fjeldbo, IvHeidi Grande

Art director **Thomas Knutstad**
Fotograf **Stein Jarle Nilsen**
Design **Manual Design**

Trykk **Stens Trykkeri, Moss**

Med forbehold om endringer og evt. trykkfeil.

Black Box Teater
Stranden 3, 0250 Oslo
Tlf.: 22 01 40 20
Faks: 22 01 40 21
Hjemmesider: www.blackbox.no
E-post: blackbox@blackbox.no

© Black Box Teater 2000.
Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverkslovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Black Box Teater er enhver eksemplarfremstilling og tilgjengeliggjøring av innholdet eller deler av innholdet bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

Vårsesongen på Black Box Teater 2000 for program-profilene Månedens Forestilling og LilleBox - moderne scenekunst for barn og ungdom, er satt sammen med ønske om å presentere et bredest mulig spekter av scenekunstneriske uttrykk og samtidig for å belyse en mangeårig skillelinje i den frie profesjonelle scenekunsten.

Kryssende **kunst**

Av Inger Buresund

Mange oppfatter frie grupper nærmest som en egen sjanger, men dette miljøet står for et mangfold av uttrykksformer, det eneste de har til felles er en sterk kunstnerisk vilje og dårlig råd. Stort sett er det uttrykksformer man aldri, eller i hvertfall sjelden ser på institusjonene. Nærmest «tilfeldig» har skillelinjen i Norge gått mellom danse- og teaterforestillinger. Mellom det abstrakte, formmessige på den ene siden og det mer dramaturgisk lineære og innholdsrelaterte på den annen.

Odin Teatret har blitt et begrep innen scenekunsten, og gjennom sitt lange og standhaftige virke har kompaniet vært såvel inspirasjonskilde som skole for flere generasjoner av norske teatergrupper. Når de nå selv stiller spørsmålet om «det kompromissløse teaters tid er over» med forestillingen «Mythos», øyner man et vende-punkt i en lang utvikling.

I det politiserte og estetiske bruddet med det borgerlige og konvensjonelle har Odin Teatret gjennom årene utviklet en nærmest religiøs forestillings-form hvor såvel skuespiller-teknikken og kommunikasjonen med publikum henter sin inspirasjon fra og i ritualer, myter og ideen om den kollektive prosess. En slik innfallsvinkel til arbeidet har kompaniet til felles med andre banebrytende teaterkunstnere i vårt århundre som bl.a. Jerzy Grotowsky og Peter Brook. Fabelen og moraliteten i forestillingene står svært sentralt, og premissen for deltagernes (både publikums og aktørenes) opplevelse ligger i et metaperspektiv; utenfor den avgrensede aksjonen, det avgrensede rommet og den relative tiden.

Black Box Teater samarbeider med Danse- og Teatersentrum om gjestespillet og et seminar med teatrets kjente arbeids-demonstrasjon «Hviskende Vinde» som basis. Gjennom dette settes fokus på skuespillerens arbeide og betydning for teatret, og kanskje vil flere se at dette ikke er så langt unna danserens betydning og bruk av kropp som forestillingens basis.

Innenfor samtidsdansen kom bruddet med det narrative svært tidlig. Arbeidet til sentrale koreografer som f.eks. Merce Cunningham, Trisha Brown og senere Wim Vandekeybus og deres kompanier kom til å fokusere nærmest helt og holdent på kropp, anatomi, følelser og på det formale, komposisjonsmessige. I likhet med billedkunstens og musikkens tidlige fasinasjon for «live-art» og «happenings», utviklet samtidsdansen seg i retning av å bli autonome kunstobjekter, avgrenset i sitt eget uttrykk og bundet av tyngdekraften så å si. Publikum tilbys kunstverket som individuell inspirasjon og som refleksjon over, og abstraksjon av, fortrolige mønstre, men ikke som forløsende rituelle handlinger.

Grunnlaget i disse parallelle utviklingene har gitt samtidens scenekunstnere en mulighet til både å velge fritt mellom ulike kunstneriske virkemidler i sine arbeider, og en fornyet anledning til å redefinere såvel innholdet i kunstverket som dets måte å kommunisere på. Begreper som «cross-art» blir i dag ofte benyttet på den internasjonale arena om slike prosjekter.

Hollow Creature med forestil-lingen «Store Forventninger» er et utmerket eksempel på dette. Figurteater i en stram estetisk, nærmest koreografert form med et klart lesbart innhold.

Gjestespillet fra Hong Kong, med **Archaeology Bird Workshop** og forestillingen «Vision Invisible - the happy journey», tar i bruk visuell teknologi med et svært abstrahert uttrykk i ukomplisert dialog med en narrativ scenisk form.

zero visibility corp. med koreograf Ina Christel Johannessen og scenograf og lysdesigner Jens Sethzman, introduserer klare tematiske føringer inn i sine for øvrig rene danseproduksjoner. Deres forestillinger, som i høy grad er utviklet gjennom dansernes improvisasjon og i samarbeid med musikkgruppen :zoviet*france:, bærer preg av å være «events», altså avgrensede autonome begivenheter, men hvor man i tillegg til det stedlige og formelle utforsker valgte innholdsmessige problemstillinger. Vi presenterer kompaniets nyeste forestilling «hunt out [reprise]» som følges av et samarbeidsprosjekt mellom **Carte Blanche** og zero visibility corp. kalt «a temporary switchback».

LilleBox går inn i sin tredje sesong. Spennende er det at prosjektet har blitt mottatt med så stor entusiasme av barn, foreldre og lærere/barnehagepersonale. LilleBox har også utviklet en meget fruktbar dialog med våre samarbeidsskoler og barnehager.

Våren byr på «PoY!», nyskrevet musikkteater for de minste produsert av **Opera Omnia** og veteranen **Cirka Teater** med forestillingen «Split Second». Intensjonen om å blande eller legge vekt på billedkunst, musikk, teater og dans er oppfylt og vi serverer forestillinger man definitivt ikke ser på noen annen scene i Oslo.

I tillegg til en felles kunstnerisk plattform, har ønsket om en internasjonal utveksling ført til at BIT Teatergarasjen i Bergen, Teaterhuset Avant Garden i Trondheim og Black Box Teater i Oslo nå samarbeider i et nettverk med støtte fra Norsk kulturråd hvor Hollow Creatures «Store Forventninger» er nettverkets felles forestilling for sesongen.

Vi ønsker alle velkommen til vårsesongen 2000 og håper at den nok en gang skal by på overraskelser!

Inger Buresund er teatersjef ved Black Box Teater.

LilleBox - moderne scenekunst for barn og ungdom har gjennomlevd sitt første år. Prosjektleder deler her noen refleksjoner over enkelte reaksjoner på Black Box Teaters nye tilbud. Programmet har hatt som målsetting å presentere forestillinger som er annerledes enn det tradisjonelle barneteatret, forestillinger som er nyskapende i form og/eller innhold. Barna skal bli tatt på alvor og de skal tilbys kvalitet.

LilleBox - «Ikke anbefalt for barn»

Av Shanti Brahmachari

Publikum har gitt oss mange positive og entusiastiske tilbakemeldinger. Både barn, foreldre og lærere i barnehager og skoler virker sultne på scenekunst for barn og ungdom som ikke har en ovenfra og ned holdning til det unge publikum og som er opptatt av estetiske verdier. Men noen voksne, særlig blant de som er å regne som eksperter på scenekunst, har reist spørsmålet: *«Er dette forestillinger som passer for barn?»*. Det har fått meg til å reflektere omkring hvilke holdninger vi egentlig har overfor barn og kunst. Hva er det vi skal vise barn og ungdom - eller mer korrekt - hva skal vi ikke vise barna våre fra scenen? De tradisjonelle kriteriene for å sensurere kulturtilbud for barn; sex og vold, har det i hvert fall ikke vært snakk om i LilleBox-programmet!

Hvis det ikke er sex og vold, hva er det da? Jeg har en følelse av at det har å gjøre med den kunstneriske formen og kvaliteten på forestillingene. Voksne har fått med seg kunstneriske opplevelser som de vanligvis ikke opplever på barneforestillinger. Det kan virke som om enkelte synes at dette er problematisk. De blir usikre på om formen «egentlig» passer for barn siden den gir voksne estetiske opplevelser. Er det provoserende at barn får et tilbud som er så kvalitativt godt at også voksne gleder seg over den kunstneriske uttrykksformen? Er det slik at det som er godt nok for voksne er alt for godt for barn?

Filosofien bak LilleBox-programmet har vært å velge forestillinger som passer for barn og unge, men som samtidig har som mål å gi kunstneriske opplevelser for «barn» i alle aldre. Både voksne som kommer alene eller foreldre og foresatte med barn, skal kunne få egne kunstopplevelser uavhengig av gleden over å se barna bli engasjert i forestillingen. LilleBox skal ikke bare være et program som krysser grensene mellom kunstformene, det har også som mål å bryte barrierene mellom aldersgruppene.
Er det faktisk mulig at forestillinger utviklet for barn samtidig kan gi voksenpublikummet en virkelig kunstopplevelse? Det synes å være klare forventninger i media om at kultur for barn ikke kan være god kunst. Vi har opplevd at aviser har vært interessert i å anmelde forestillinger når vi har beskrevet dem, men mistet interesse i det øyeblikk vi sier at de vises for femårige barn. Kulturtilbud for barn kan nok være en aktivitet som pressen orienterer om, men den oppfattes sjelden som en del av den seriøse kunsten som omtales på kultursidene. Dette reflekterer noe mer enn uforstandige journalister. Også blant scenekunstgrupper som spiller forestillinger for barn finner vi holdningen om at det gir lavere status å spille for barn enn for voksne. Desto lavere aldersgrense for forestillingen, jo lavere kunstnerisk status. Denne holdningen viser seg i hvilke kulturtilbud som faktisk tilbys barn og ungdom. Er det ikke slik at det ofte stilles andre kunstneriske krav til hva som presenteres for de yngste enn hva som tilbys voksne?

Min erfaring er at scenekunst for barn i svært stor grad utelukkende har hatt som mål å underholde i øyeblikket. Forestillingene skal være «morsomme» eller «spennende». Selv en forestilling som «Minner» som ble presentert av Turneorganisasjon for Hedmark, som omhandler erindringer om barndommens savn og sorg, ble i media vurdert ut fra disse adjektivene.
Forestillingen «Englepels» av Iben Sandemose omhandlet temaer som død og sorg. Her ble barnas gråt tolket som et uttrykk for at dette var for vanskelige temaer å presentere for små barn. Suzanne Ostens (se også artikkel på side 7) forestilling «Jenta, mammaen og søpla», som handler om ei åtte år gammel jente som lever med en psykotisk mor, ble vurdert som «for alvorlig og voksent» da den ble spilt på Torshov-teatret; selv om det var en utvannet forestilling i forhold til den svenske originalen. Skal vi avskjerme barn fra denne type temaer selv om de er en del av deres verden? Kanskje er det slik at vi voksne ønsker å forbeholde det alvorlige i livet for oss selv, mens kulturen skal beskytte barna fra livets vanskelige sider, og at scenen skal brukes til å skape en forestilling om idyll, kos og spenning som alltid ender med en Hollywoodsk happy ending?

Skal LilleBox-programmet lykkes med sin ambisjon om å gi alle kunstneriske opplevelser, kan ikke forestillingene være ren underholdning, ofte preget av moralisme, slik vi kjenner det fra 1950-årenes barneteater. Den store utfordringen ligger i å skape forestillinger med humor og empati basert på en erkjennelse av at barn og ungdom har en rik erfaringsbakgrunn som kan gjenspeiles på scenen. Det kan oppnås når kunsten er villig til å respektere barns og ungdoms egenart og verdensanskuelse. Barn skiller ikke mellom virkelighet og fantasiens fortolkning.
På samme måte som den postmoderne kunsten fortolker barna «virkeligheten» slik at den fremstår med mange fasetter.
Her ligger en mulighet til å skape kunst basert på barns egenart og samtidig bevege kunsten bort fra den flate realistiske voksenerfaringen og over til en spennende tolkningsverden som barn og ungdom kjenner seg igjen i.

LilleBox skal bidra til å fremme god scenekunst som utnytter de mulighetene som ligger i tverrkunstnerisk arbeid til å utvikle nye former tilpasset barns og ungdoms egenart. Er det noen grunn til at en slik kunst tilpasset barn og ungdom ikke også er god scenekunst - for alle?

Shanti Brahmachari var prosjektleder for bl.a. LilleBox-programmet ved Black Box Teater i perioden mai 1998 til desember 1999.

Samtlige av forestillingene som presenteres under vårens program på Black Box Teater har blitt vist, og skal senere fremføres på en imponerende lang rekke av norske og utenlandske arenaer.
Vi nevner i alfabetisk fleng byer som:

Bergen, Bologne, Brüssel, Fredrikstad, Glasgow, Helsinki, Holstebro, Hong Kong, København, New York, **Oslo**, Potsdam, Praha, Reykjavik, Sandefjord, Stamsund, Stockholm, Taipei, Tokyo, Trondheim, Warszawa

for å nevne noen...

Av Erik Meling

Det kan kanskje virke paradoksalt; at det angivelig mest eksperimenterende, utforskende og antatt smaleste og vanskeligste segmentet av scenekunsten reiser mest og spilles for så mange. Forklaringen er til dels historisk og politisk, til dels moderne.

De frie teater- og dansegruppene har alltid produsert sine forestillinger med et minimum av offentlige tilskudd og oppfølging, og med et maksimum av personlig engasjement og investering av privat kapital. For å finansiere produktet har det hele tiden vært nødvendig å selge varen videre og å spille for flest mulig betalende gjester. Hvis ikke går det ikke rundt, rett og slett. De fleste kompanier kan med årene vise til en imponerende turnéliste over de besynderligste spillesteder i de mest avsidesliggende dalstrøk. En forutsetning for det moderne har i vårt århundre også vært å bryte med det etablerte og konservative. Borgerskapet med sine salonger har blitt symbolet på det reaksjonære og snobbete. Den politiske kongstanken om å bringe kunsten ut til folket, tilbake til torget, til arbeiderne, til ungdommen, til Afrika, ble, for enkelte aktører, nærmest som en febrilsk misjon. Kjellerlokaler, markedsplasser, sirkustelt og gymsaler ble tatt i bruk. Kollektiver ble opprettet. Forskningen, eksperimenteringen og argumenteringen akselererte. Med tiden oppstod behovet for egne, stuerene arenaer. Scener som kunne ivareta det nye, og den profesjonaliteten som utviklet seg i kjølvannet. Storsamfunnet løftet også blikket opp og anerkjente etterhvert det absurde. Det var greit med det ukjente. Kjekt å ha, på en måte. Slik oppstod bl.a. Black Box Teater og en håndfull andre spillesteder i Norge.

Fortsatt oppfattes det meste som spilles på våre scener som periodisk og forbigående, corny og snålt - til tross for en massiv formidling og en lang kunsthistorisk- og faglig tradisjon.

De fleste geografiske navnene på vår innledende liste er ikke norske, heller ikke spesielt avsidesliggende. I det store utland har man kanskje en noe større forståelse for det moderne, hvem vet, eller rett og slett for kunst?

Norske scenekunstnere og deres produksjoner har de seneste årene erfart en nærmest eksplosjonsartet etterspørsel fra kontinentale arrangører. Intet gir selvfølgelig seg selv. Pågangen er et resultat av meget høy kvalitet i arbeidene og mange års innledende dialog mellom partene. Ikke desto mindre er det svært interessant å lese internasjonal presse. Forestillingene blir behandlet med såvel respekt som kunnskap. Ikke bare som en «event» eller et påhitt. Kunstnerne omtales ikke bare som unge og lovende eller som spesielle, moderne eller alternative; men som kunstnere.

Norsk offentlighet har etterhvert oppfattet hvor viktig, og taktisk riktig, det kan være å presentere noe moderne og vitalt ved ankomst utlandet, side om side med historien. Mange norske gjestespill arrangeres i samarbeid med utenrikspolitikken, og i tråd med handelsstandens interesser. Fullt så enkelt er det ikke å importere forestillinger. Det avsettes så godt som ingen øremerkede midler over norske kulturbudsjetter til presentasjon av internasjonale gjestespill! Det er vel ikke «cost-efficient». Og vi har kanskje ikke så meget å lære?

Byene i Belgia, Danmark, Finland, Frankrike, Island, Japan, Kina, Polen, Skottland, Sverige, Taiwan, Tsjekkia, Tyskland, og USA har alle egne sentre for moderne scenekunst. Ikke alle er finansiert av offentligheten. Ikke alle er nye og påkostede. Men så skal de da heller ikke alle være lokomotiv for nye bydeler, betale husleien til et kjøpesenter, leve av billettinntektene, skilte med egen sponsor og spille revy.

Alvorlig talt!

Erik Meling er informasjonsleder ved Black Box Teater frem til mars 2000.

Ingen vil vel være i **barndommen**

Av Susanne Osten

I forbindelse med en av mine mange samtaler med publikum forteller jeg at vi har funnet ut at ingen egentlig vil være i barndommen. Dette kan virke som en morsom kommentar til å innlede en diskusjon om barnekultur med. Men etterhvert, når jeg har beskrevet hvor plagsomt det er å daglig måtte sette seg inn i hvor avhengige barna er av sin uforståelige voksenverden, og samtidig som voksen å rammes av samme forakt og lave status som barna vi arbeider med, ja så tror jeg at enkelte forstår paradokset: **hvis voksne som velger å arbeide med barn rammes av forakt for det barnslige, hvordan er det da å være barn?**

Det tok lang tid for meg som regissør å forstå hvorfor de skuespillerne som jeg arbeider med faktisk blir deprimerte og hissige når de arbeider med barn. Vi har jo valgt å arbeide for barn, og vi har fått så mange bekreftelser på at det vi holder på med har kvalitet; «svensk barneteater best i verden». Hvordan kan det da ha seg at vi, hos oss selv, også finner forakt for vårt publikum, selv om vi altså tror på at det vi gjør er både viktig og meningsfullt?

Samfunnet avgrenser barna fra det mest frodige, pirrende og underholdende. Allerede som barn opplevde vi at de tingene som var tillatt for oss var mindre interessante. Vi lengtet etter den forbudte sonen. Der skulle vi slippe barndommens følelse av mindreverdighet - der kunne vi fritt få hate det barnslige. Der kunne vi dele barneforakten med de voksne. At vi voksne ikke tåler barn, ikke engang våre egne, ideologiserer vi på forskjellige måter. Vi sier at vi «dessverre må arbeide», at vi vil være sammen med barna, «men vi kan dessverre ikke p.g.a. jobben». Naturligvis er ikke dette alltid usant, men ofte, fordi vi ikke tåler å være alene med barna. Egentlig er det oss selv vi ikke tåler, mener jeg. Vi orker ikke denne isolasjonen og dette avhengighetsforholdet. Vi voksne lengter etter voksne sammenhenger og oppgaver, bevis på at det er behov for oss.

I den rike verden har det oppstått en spesiell kultur for barn. Vi kan oppleve det som kjedelig og segregerende med særskilt teater for barn og voksne. Vi kan peke nostalgisk bakover og fortelle om den tiden da barna og de voksne delte sagn og erfaringer. Vi kan drømme om forestillingen for alle, men i virkeligheten vet vi, at definerer vi tydelig nok vårt publikum og artikulerer dets behov, så får vi ofte kunstverk som er i stand til å henvende seg til mange flere.

Den friheten som kunstneren besitter i det barnslige er poesiens og grenseoverskridelsens frihet. Men barneteaterområdet - barnekulturområdet som helhet - har ubevisst tatt over en del samfunnsmessige relasjoner overfor barna. Disse er plikt og idealisme. Pliktene innebærer nyttetenkning; alt vi skal lære barnet for at det skal kunne leve i vårt samfunn. Også idealismen er meget begrensende, fordi den hindrer oss i å se selvkritisk på vårt arbeide, da vi jo automatisk er gode når vi «ofrer» oss for en publikumsgruppe som ingen andre vil beskjeftige seg med. Denne offerviljen er også kastrerende for en vital kunstnerisk virksomhet. Dessuten hindrer vår idealisme oss i å se mekanismen som gjør det vanskelig og deprimerende å være tilstede i barndommen.

Men ingen har tvunget meg til barneteatret, og det er der jeg har gjort de stor oppdagelsene og eksperimentene.
Å spille for barn er ikke å få bekreftelse fra voksne. Mange skuespillere søker seg til teatret for endelig å bli sett og bekreftet - av voksne. Å spille for barn er å oppdage at barnas svar ser annerledes ut. Når et barn svarer at en scene er «dårlig» betyr det ikke så sjeldent at innholdet er provoserende og trist. Stillheten innebærer alltid et engasjement. Latter på feil sted viser at vi er på rett spor. Slik er det ikke i møte med et voksent publikum. Utålmodighet, prat og forstyrrelser er adekvate svar på uautentisk spill; magel på scenisk nærvær. Slike reaksjoner kan også være uttrykk for spenninger i barnekollektivet som vi ikke forstår, eller som vi ikke har rukket å gå inn i, for derved å kunne løse opp. Barneteaterskuespilleren lærer seg sitt publikums språk, og kan lære seg å tolke bekreftelser og å få et stort utbytte av å spille og å lykkes i å nå frem. Men barna er ikke voksne. De deler ikke våre erfaringer som voksne. Store deler av oss selv forblir ubrukt. Vårt kontinuerlige arbeide er å kreve autentisitet som de voksne vi er. Vi blir ofte avvist når vår skildring av virkeligheten kolliderer med barnas behov for å få sin verden beskrevet.

*- Utdrag fra Susanne Ostens artikkel «**Med barnen i skogen - et barndomsprojekt**», redigert og gjengitt med tillatelse fra forfatteren.*

Susanne Osten er teater- og filmregissør, forfatter, debattør, professor og mangeårig kunstnerisk leder ved teaterkompaniet «Unga Klara» (Stadsteatern) i Stockholm.

Gøy på landet - Fest i Brüssel - **Ett fett!**

Av Sven Åge Birkeland

FYLLEFEST I BRUSSEL... Hva i alle dager, er mannen gått agurk, helt opp i liminga? Her anmodes man på høflig og dannet vis å skrive en artikkel om «...ny norsk scenekunst på en internasjonal arena, gjerne også kombinert med refleksjoner rundt ny internasjonal scenekunst i Norge» ...Og i nesegrus beundring for alt norsk som rører seg utenfor Norges grenser og ALT internasjonalt som presenteres her hjemme, iallefall det i egen regi... så titulerer man artikkelen... Hallo`en!!! FYLLEFEST I KONGSVINGER! Dette blir ikke bedre... Ikke bare rykket bønda ned fra Tippeligaen. Det blir liksom bare flere og flere trær der oppe også, som om de ikke hadde nok fra før. MEN, ny scenekunst fra fjern og nær skal de ha, langt inne i de dype skogene, jada! Og, mens jeg er i farta: siden Fantomet og Guran radbrekket klassikerne PÅ Kongsvinger for et par år siden MÅ det jo bare bli et eller anna GummiTarzan og/eller Mummitroll-fokus neste gang. Eller svinsk (eh, svensk) sirkus slik at alle de kommunalt ansatte barna blir glade... JODA, JEG GLEDER MEG! FYLLEFEST I BERGEN, da? Det er liksom kulturbyår her til neste år. Ifølge forhåndsreklamen fra Akersgata en orgie i dårlig smak, folkefester og påtvungne nedturer. MEN, det som redder prosjektet, iallefall for min del, er at litt representasjon her og der gjør festen reell... Den derre pillen, dere vet, som noen A/B minus-kjendiser testet her forleden, MOT BAKRUS, den bør legges ut til gratis avbenyttelse for alle som frekventerer BYEN neste år. Kanskje en obligatorisk rotfylling Viagra hadde satt det hele i perspektiv, så og si løftet kulturBergen og Norge til nye høyder? Fest(lig) blir det iallefall.
Like festlig(!) kan man være når man på seriøst vis skal tegne og fortelle litt om hva som skjer av norsk scenekunst utenfor landets grenser. Det skjer nemlig mye nå. Om ikke mengden alene frister til morskap, så vil iallefall mangfoldet og kvaliteten gjøre nettopp det. Norsk samtidsscenekunst (et langt ord) er i vinden som aldri før. Artisteriet fremvises svært mange steder, hovedsaklig i Europa, men også andre kontinenter får etterhvert besøk av kvalifisert norsk samtidsdans- og teater. Ikke det at dèt er noe nytt at norsk scenekunst reiser til andre scener enn de i nabolaget, men til forskjell fra tidligere blir de fleste norske kompaniene idag invitert på ordentlig vis: «Kom, vi betaler honorar, opphold og alt anna... og i verste fall deler av reise- og transportutgiftene om ikke dere får UD-støtte hjemmefra» ...Dèt er rimelig nytt! Man er ikke ute på signingsferd, propagandatour, representasjon... Man er ute fordi man er ønsket og verdsatt: Man opererer i et marked hvor kunst er en vare, nesten som alle andre varer. Vi opererer i et marked med et ubevisst forhold til konsum, men med svært kvalitetsbevisste konsumenter. Tid er et gammeldags begrep på mange vis. Idag kan man ikke fucke opp noen lenger, det går bare ikke! Før du har snudd deg VET hele markedet at du er dritt. Med andre ord: Er varen og/eller leverandøren av dårlig kvalitet kjøper man den ikke. Er det derimot godt, da kjøper man. Fint det da! Eller, er det fint? Scenekunstmarkedet er idag i så hurtig endring at UD og andre faktisk må jobbe litt for å henge med i svingene, for det er jo et behov vi dekker i det internasjonale markedet, et behov Mor-Norge ønsker at vi skal arbeide med. Så, da er vi kanskje tilbake til utgangspunktet: Propaganda RULES!?

Aldri har jeg sett eller hilst på en lakseeksportør ved forestillingene våre utenfor landets grenser. Det er mulig at vedkommende har valgt å forbli anonym..., men, det er liksom ikke så gjevt for næringslivet å bidra med støtte til samtidskunsten. Ennå. Kanskje dette også endrer seg, for vi har jo samme holdningen til polprisene her hjemme, eller hur? Dèt jeg har sett er mange svært fornøyde samarbeidspartnere (både de med 40 mill. i omsetning pr. år, og de som knapt har en Parkanne), glitrende presseomtaler og kritikker (naturligvis varierer også dette, som det gjør her hjemme), publikummere på sine knær, som ber om mer (og det skal de naturligvis få!) og så videre.

Stikkordet er, enten det gjelder samarbeidsprosjekter på tvers av landegrensene, ren gjestespillimport eller eksport, ÅPENHET. Ved inngangen til det nye tusenåret er verden faktisk en helt annen enn den var for bare 5 år siden. Vi har idag - uavhengig av tilskudd fra UD eller andre, muligheten til å delta og medvirke i internasjonale operasjoner om bare KVALITETEN og originaliteten er tilstede i arbeidene. Med andre ord: Vi kan, vi vil og vi får det til... Og om alt skulle gå til helvete, kjøp deg en pakketur og ha en fin FEST.

(Et hot 2000-tips: Få med deg teaterfestivalen i Kongsvinger, det mangfoldige tilbudet i kulturbyen Brüssel og sist, men ikke minst, et fantastisk scenekunsttilbud i kulturbyen Bergen!)

Bon bon.

Sven Åge Birkeland er kunstnerisk leder ved BIT Teatergarasjen i Bergen.

VENNLIGST
SKRU
AV
MOBILTELEFONER

Tekst og bilde i samme **ramme**

Av Pia Myrvold

Hvor er den egentlige scenen i vår tid?

Jeg tror at den egentlige scenen er i våre sinn, at skuespillet fremføres for hver og en av oss i den daglige og nattlige overflod av bilder, tekst, lyder og rytmer.

Vi er tilskuere og publikum, men vi er også aktører, skuespillere, regissører, lyssettere; vi bygger kulisser.

Scenen, som offentlig rom, som et sted der man går for å oppleve noe, fungerer i dag under denne metaforen.

Dagens scene gir anledning for forfattere, for skuespillere, for dansere og for publikum til å lage en felles opplevelse innenfor et avgrenset tidsrom, et sted der våre sinns scener får anledning til å samles i en scene kalt «det virkelige rom».

Det oppstår et nytt paradigme i dagens scenekunst. Tekst har alltid vært et type symbol på det som ikke kunne vises til enhver tid i konkrete bilder. Men tekst i dag er bilder i abstrakt betydning. Et ord kan være en referanse til et helt univers. Tiden river seg løs fra det kronologiske. Den røde tråden er blitt trådløs, digital, computerisert.

Bildet kan være plassert et annet sted enn teksten. Foran, bak, over, under, ved siden. Aktørene kan være et annet sted enn teksten. De kan være representert utenfor konteksten.

Vi opplever en scenekunst der både spørsmål og svar overlates til publikum. Scenen blir et sted der essensielle skildringer av våre sinn blir representert. Våre sinns mangfold, våre sinn i all sin kompleksitet, i sine paradokser.

Noen leter allikevel etter kategoriene. Er dette teater? Er det en performance? Er det kunst? Er det musikk? Er det en happening? Gir det mening? Er det poetisk?

Men hvordan ser egentlig sinnet ut? Er det flest ord? Er det flest bilder? Hvordan konstruerer vi våre syntakser; våre tankerekker?

Psykoanalysen og oppdagelsen av det underbevisste er en av de viktigste oppdagelser i det tyvende århundre. I dette øyeblikk skjer det en revolusjon i teknologiske media som løser opp rytmen av det vanlige sender og mottaker forholdet. Vi trer inn i en tid der syntaksene ligner mer på multifraktaler. Vi leser ikke lenger bare i ord. Vi er ikke lenger «logiske» i den forstand vi før tenkte logisk. Den moderne scenekunst reflekterer denne tilstanden, og har sin største kraft og mulighet til kreativitet i denne oppløsningen.

Pia Myrvold er billedkunstner, designer og multimedia artist.

Hvordan måles kunstnerisk **kvalitet**?

Av Bjørn Sverre Kristensen

Dette spørsmålet er ved flere anledninger blitt reist både av kunstnere, politikere og forvaltere. Siste gang dette spørsmålet var på banen var ved framlegget til nytt kulturbudsjett. Der kunne man lese at de scenene som kunne vise til en markant økning i besøkstallene ble tilgodesett med økte bevilgninger, mens de som ikke kunne vise til økt publikumstilslutning, fikk lite eller ingen ting.

Det sier seg selv at de som kommer dårligst ut i en slik fordelingspolitikk er de institusjonene som satser på såkalt «smal scenekunst». Dette ordet har en noe odiøs klang og jeg lover herved at jeg aldri mer skal bruke det, og jeg håper at både politikere og forvaltere følger mitt eksempel! - For det riktige ordet skal være nyskapende eller gjerne eksperimentell. - Ikke slik at det eksperimentelle skal konstituere en egen genre; gjør den det har den formulert sin egen dødsdom. Nei, det nyskapende må følge sine egne veier og de veiene bør eller skal føre inn til alle landets scener. Her har Black Box Teater vist sitt særpreg ved nettopp motet til å satse på det nyskapende og gi det gode formidlingsvilkår.

Men hvorfor skal vi belemres med kunst som så få bryr seg om? Igjen dette med publikumsaspektet. Det er klart at publikum er et være eller ikke være for alle scener, og kunstneren henvender seg med sitt uttrykksbehov til et publikum. Men ny kunst har alltid vært krevende å annamme - og det skal den alltid være! Den nye kunsten som forteller kjente historier på en ny og ukjent måte finner opp sitt eget språk - og språk tar det som kjent tid å lære. Da er det ikke rart at kommunikasjonen i utgangspunktet kan være vanskelig, men etter den første opplevelsen kommer fortroligheten, for fortrolighet rommer både provokasjon og refleksjon og etter fortroligheten kommer forståelsen. - Og etter forståelsen kommer erkjennelsen.

Slik har det alltid vært og slik vil det alltid komme til å være. Da Beethoven debuterte som symfoniker var forventningene skyhøye, fordi han hadde vært elev av Haydn. Kritikerne var rasende. De mente musikken hans var bisarr og kronglete, og trettende å høre på. Men de hørte på den, og det gjorde et stort publikum også. Det samme var tilfellet når Schiller satte en helt ny standard for teatret med urframføringen av «Die Reuber» («Røverne»). Publikum var fra seg av sjokk, og teaterkritikeren Gottfrid E. Lessing skrev begeistret noe slikt som at «fra dramaets kaos stiger et nytt verk fram». Den gang kom publikum tallrikt til samtidskunsten. Den var aktuell, slik dagens samtidskunst er. Men det spørs om ikke de mest sentrale referansene for dagens publikum er kommersielle kulturuttrykk. Da er veien kort til at institusjonene satser på «sikre vinnere». Dersom denne repertoarpolitikken blir den altoverskyggende, vil konsekvensen være en ytterligere marginalisering av samtidens kunstuttrykk. Vi vil stå i fare for å bli oversvømmet av uinteressante kunstuttrykk, varianter av mer eller mindre det samme produkt. Dette er ingen tjent med. Institusjonene vil sakte, men sikkert grave sin egen grav.

Derfor må man ikke bare skjelne til publikumstall når midlene skal fordeles. Man må også se de kulturpolitiske implikasjonene ved den nye kunsten. Å satse på det nyskapende ved å gi den gode formidlingsmuligheter er en fornuftig investering, for den langsiktige gevinsten vil være økt kvalitet og økt estetisk kompetanse for det store publikum.

Bjørn Sverre Kristensen er komponist og formann i Norges Kunstnerråd.

BLACK BOX

26. TIL 30. JANUAR 2000 **MÅNEDENS FORESTILLING** | JANUAR

Hollow Creature presenterer

Store Forventninger

Regi, scenografi og dukkemaker Gerd Christiansen
Tekst Kathy Acker
Dukkespiller og dukkemaker Kirsti Ladegård
Dukkespiller Per Arne Løseth
Stemmer Hanne Diserud
Dramaturgi Kristian Seltun
Musikk Helge Sten
Videodesign Johnny Yen
Lyddesign Sven Erga
Lysdesign Øystein Heitmann
Konsulent dukkeregi Tinken Laurantzon
Lydteknikk Paal Brian Stead
Parykker Line Grønli
Foto Stein Jarle Nilsen
Produsert av Hollow Creature Figurteaterproduksjoner
Produsent Camilla Eeg

Oversettelsene er foretatt av Kirsti Ladegård og Kristian Seltun.

«Store Forventninger» er produsert i samarbeid med Figurteatret i Nordland.

Forestillingen er støttet av Norsk kulturfond, Fond for utøvende kunstnere og er en del av Nettverk for Scenekunst; et samarbeid mellom Black Box Teater, Oslo, BIT Teatergarasjen, Bergen og Teaterhuset Avant Garden, Trondheim.
Nettverk for Scenekunst er støttet av Norsk kulturråd.

«Store Forventninger» har siden premieren i mai 1999 blitt vist i Stamsund, Sandefjord, Fredrikstad, Trondheim og på Kaleidoskop Teater i København som en del av programmet København Internationale Teaters sommerscene-99.
I januar 2000 vises den også ved BIT Teatergarasjen i Bergen før den kommer til Black Box Teater.

MÅNEDENS FORESTILLING - BLACK BOX TEATER
26. TIL 30. JANUAR 2000 KL. 20

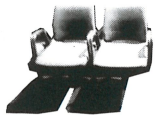

Store Forventninger

«Store Forventninger» er annen del i Hollow Creatures trilogi «In Memoriam to Identity», basert på tekster av den kontroversielle amerikanske forfatteren Kathy Acker. Historien om en ung jentes reise inn i sitt eget rom blir fortalt av to skuespillere og fem dukker.
Akkompagnert av et raffinert lydbilde, videoprojeksjon og Kathy Ackers hardtslående tekster skapes et univers av myter, klisjeer, stjålne passasjer og personlige beretninger om oppvekst, tiltrekning, oppbrudd, nærhet, kjød og tilstedeværelse og fortapelse i livets mangslungne geografi.

I en abrupt tilnærming, hvor en følelsesmessig råhet fremtrer i det språklige og i karakterenes holdning, kan Acker synes kynisk, avstumpet og desillusjonert. Like fullt tvinger ønsket om en helhet, en trygghet, seg igjennom - en ydmyk og bunnløs respekt for det faktum at det autentiske ikke lar seg utleve, at sannheter fortrenges like fort som de synes å være begrepet; vi er alle hver for oss alene, vi vil ikke være alene, men vi kan ikke være sammen for alltid; savnet.

Kjærligheten kan ikke skapes, bare leves. Å tro noe annet ville være å pakke virkeligheten inn i illusjoner. Og så er det jo likevel nettopp det vi gjør, fordi vi har så store forventninger.

«Jeg setter meg inn i en bil. Jeg sier til voldtektsforbryteren at jeg er sulten. Han sier: Identitet er et hus du kan gå inn i. Lås dørene. Lukk vinduene og steng ute alle stormer for alltid. Og så kjører vi inn i byen.»

- Kathy Acker

Fra pressen:

«Øjeblikke av usigelig skønhed. Der er erotik selv i de nøgne dukkers håndbevægelser... Ackers poesi går til angreb på begreber som hukommelse, identitet og lidenskab og skærer tilværelsen ud i krystaller med sin fabulerende-hypnotiserende ordsyl.»
- Berlingske Tidende, København

«Ackers tekster er pågående, længselsfulde, og har en sær, pervers poesi... Vældig fascinerende.»
- BT, København

«Sublimt samspill mellom dukker og mennesker.»
- Jyllandsposten, København

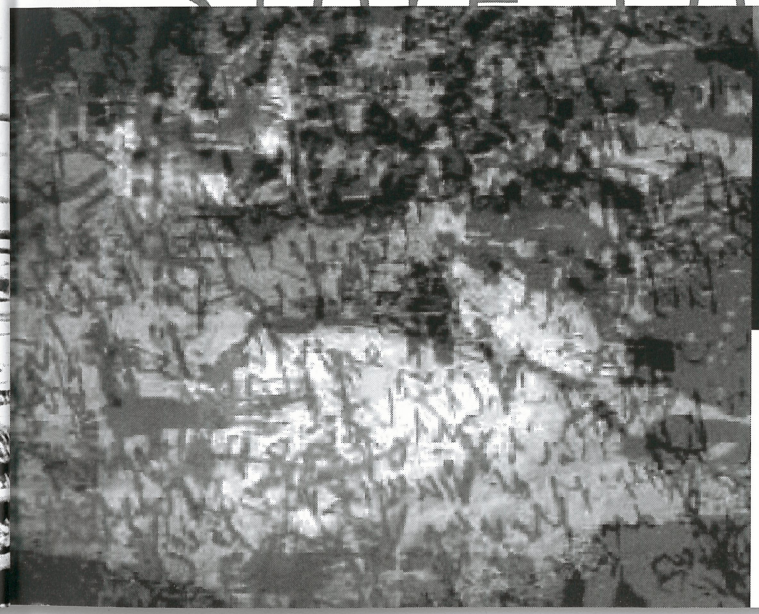

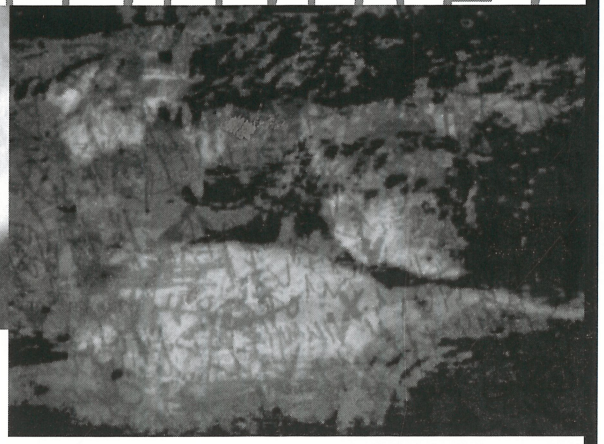

Nære er vi, Gud.
Nære og anvendelige.

Allerede fastholdt, Gud,
Med klørne grepet inn i hverandre, som om
Våre kropper
Er din kropp, Gud.

Be, Gud,
Be til oss.
Vi er nære.

Innskjeive av følelser gikk vi ut;
Vi var der bare for å strekke
Rævhølene våre ut over avgrunne dyp og graver.

Det var blod, det var hva
Du lot dryppe i gropen, Gud.

Det var skinnende.

Det viste i et glimt våre øyne i ditt bilde, Gud;
øyne og munn sank ned til det tomme og angripelige, Gu

Vi har latt oss beruse, Gud,
Av blodet og av ditt bilde
Som lå i blodet som om blodet var piss.

La deg beruse, Gud.
Vi kommer.

- Kathy Acker

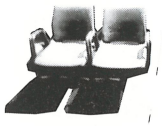

Hollow Creature

Figurteatret trekker veksler på performancetradisjonen som benytter virkemidler på tvers av kunstformene. I figurteatret kan hva som helst representere en handlende karakter: et objekt, et rom, et videobilde, en lyd eller en skuespiller. Det er det samlede billeduttrykket som kommuniserer med publikum. Hollow Creature ble etablert i Oslo i 1998 av Kirsti Ladegård og Gerd Christiansen. Prosjektet har siden starten knyttet til seg en rekke kunstnere som hver fra sitt felt bidrar til å skape forestillinger med et sterkt visuelt og auditivt uttrykk.

Første del av Hollow Creatures trilogi «In Memoriam to Identity» hadde tittelen «Persona» og ble vist som Månedens Forestilling på Black Box Teater i november 1998. Tredje del, «Tigerhagen», kommer i 2000. I den tredje og siste delen av trilogien ønsker vi å undersøke de dramaturgiske mulighetene som ligger i interaksjon mellom lyd, videoprojeksjoner og levende skuespillere. «Tigerhagen» vil få premiere høsten 2000.

Kirsti Ladegård
- er utdannet ved Riksteatrets 3-årige dukkespillerskole (1987-90). Var med å starte og drive Teater Figur i perioden 1990-97. Mottok Statens arbeidsstipend for yngre kunstnere samt SLEIPNIR reisestipend i 1999. Medlem av Norsk Skuespillerforbund siden 1988.

Gerd Christiansen
- har arbeidet som scenograf, skuespiller og regissør siden 1978. Som kunstnerisk leder for prosjektet «Inside the Image» har hun hatt ansvaret for en lang rekke sceniske produksjoner som har turnert på festivaler i Skandinavia og Europa for øvrig. Mottok Statens arbeidsstipend samt reisestipend i 1999. Medlem av Scenografenes landsforbund og Instruktørforeningen.

Kathy Acker (1947 - 1997)
- vokste opp i New York på syttitallet. Hun har utgitt 12 romaner, de fleste på amerikanske undergrunnsforlag. Ackers litterære prosjekt er hovedsaklig et opprør mot alle former for kontroll; politisk kontroll, språklig kontroll, seksuell kontroll. Med sine skildringer av incest og sado-masochistisk sex har Acker ertet på seg ikke bare de vanlige amerikanske puritanerne, men også enkelte radikale feminister. Hun måtte en gang i Idaho lese opp under politibeskyttelse fordi kristne fundamentalister hadde truet henne på livet, og så sent som i 1986 ble romanen «Blood and Guts in High School» forbudt ved dom i Tyskland.

Tekstene i «Store forventninger» er i all hovedsak hentet fra romanene «Great Expectations» og «Blood and Guts in High School».

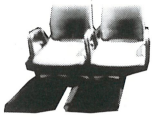

Opera Omnia

POY!

7. TIL 13. FEBRUAR 2000 | LILLEBOX | Moderne scenekunst for barn og ungdom

Opera Omnia presenterer

PoY!

Av Glenn Erik Haugland og Heidi Tronsmo, basert på en fortelling av Ståle Tråsdahl

Henriette Heidi Tronsmo
Regi Hege Gabrielsen
Scenografi/kostyme Ellen Mette Berntsen
Lys Kurt Hermansen
Musikk/lyd Glenn Erik Haugland
Foto Ståle Tråsdahl
Produsert av Opera Omnia

Forestillingen er støttet av Norsk kulturfond, Norsk Kassettavgiftsfond, Norsk Komponistforening og Komponistenes vederlagsfond.

Forestillingen spilles også i Bergen og Reykjavik.

LILLEBOX - MODERNE SCENEKUNST FOR BARN OG UNGDOM

BLACK BOX TEATER

7. TIL 13. FEBRUAR 2000

Kontakt vårt billettkontor for detaljer vedrørende spilletider og priser.

ANBEFALT ALDER FRA 3 ÅR

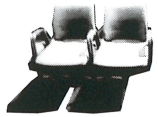

Latsabb! Unnalurer! Slabbedask!

Henriette bor sammen med en cellist som arbeider altfor mye. Cellisten øver og øver og er i grunn ganske lei musikk.

Med Henriette er det derimot stikk motsatt. Hun samler på toner, sterke og svake lyder som hun lager musikk av. Henriette elsker musikk og hun elsker stillhet.

Cellisten synes Henriette er lat. Han liker ikke at Henriette tar seg så god tid til alle ting. Hun kan ligge i timesvis på favorittputa si med hodet fullt av toner som vokser seg til stor musikk.

I forestillingen «PoY!» møter vi Henriette i en drøm. En musikk-drøm der cellisten har blitt forvandlet til en gjeng stive og stirrende cellodukker. I drømmen forstår Henriette hvordan hun kan bruke alt hun har samlet på til noe godt...

PoY!

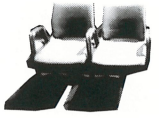

Opera Omnia

Opera Omnia har arbeidet med forskjellige former for musikkteater i snart 10 år og gruppen er en av de få i Norge som arbeider innenfor det musikksceniske. Et av Opera Omnias varemerker er forestillinger forankret i gjennomkomponert musikk som igjen setter premisser for det sceniske. Gruppen har begått alt fra musikaler med mange aktører til en-kvinnes forestillinger, og er blitt kjent for sitt arbeid for og med barn. I Oslo er gruppen kjent for barneoperaene «Guri og Vinden», «Guris Kalas» og «Veras Ville Verden».

Selv om gruppen arbeider med utgangspunkt i et modernistisk musikalsk tonespråk, har kommunikasjon alltid vært et hovedanliggende. Opera Omnia jobber derfor med kommunikasjon og innovasjon som likeverdige elementer.
Forestillingen «PoY!» representerer på mange måter et skritt i en ny retning for Opera Omnia da den er den første forestillingen kompaniet har laget uten tekst. Samtidig peker forestillingen tilbake til gruppens opphav i performance miljøet i Oslo på midten av 80-tallet.
En performance for de minste med andre ord...

Glenn Erik Haugland
- har livnært seg som komponist, pedagog og kulturpolitiker siden endt utdannelse på Norges Musikkhøgskole i 1985. Har laget musikk til de forskjelligste sammenhenger og er for tiden formann i Norsk Komponistforening.

Heidi Tronsmo
- er sanger og musiker med bakgrunn i samtidsmusikk, musikkdramatikk, viser m.m. Hun har også skrevet musikk til såvel barneoperaer som til eget bruk, og er en av de aktive medlemmene av Opera Omnia.

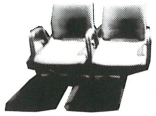

Odin Teatret

23. TIL 27. FEBRUAR 2000 **MÅNEDENS FORESTILLING** | FEBRUAR

Odin Teatret presenterer

Mythos

Guilhermino Brabosa Kai Bredholt
soldat fra Prestes' kolonne
Kassandra Roberta Carreri
Orfeus Jan Ferslev
Ødipus Tage Larsen
Medea Iben Nagel Rasmussen
Daidalos Julia Varley
Odyssevs Torgeir Wethal
Sisyfos Frans Winther

Scenerom Odin Teatret
Lysdesign Jesper Kongshaug
Musikk Odin Teatret, politiske sanger og folkesanger
Musikalsk ledelse Frans Winther
Kostymer Odin Teatret
Litterære rådgivere Thomas Bredsdorff og Nando Taviani
Oversettelse Iben Nagel Rasmussen
Grafikk Marco Donati
Foto s. 23 Peter Bysted
Foto s. 24, 25 og 26 Jan Rüsz
Instruktørassistent Gitte Lindholt
Dramaturgi og instruksjon Eugenio Barba

Odin Teatret takker Henrik Bredholt, Palamshav Childaa, Nikolaj de Fine Licht, Jan de Neergaard, Tran Quang Hai, Knud Erik Knudsen, Byambakhishig Lchagva, Ganbold Muukhai, Ganzori Nergui, Natasha Nikprelevic, Halfdan Rasmussen, Teatro Libre de Bogotá, Michael Vetter, Cristina Wistaki.

Odin Teatret er Patricia Braga Alves, Eugenio Barba, Kai Bredholt, Roberta Carreri, Tine Bødker Christiansen, Berit Dusgaard, Jan Ferslev, Anna Maria Hede, Fernando Jacon, Søren Kjems, Hans Kobberø, Tage Larsen, Elsa Marie Laukvik, Sigrid Post, Iben Nagel Rasmussen, Pushparajah Sinnathamby, Rina Skeel, Ulrik Skeel, Nando Taviani, Julia Varley, Torgeir Wethal, Frans Winther.

Produsert av Odin Teatret.

Co-produksjon ved Teatro Tascabile di Bergamo og Nordisk Teaterlaboratorium.

Forestillingene i Oslo er støttet av Norsk kulturfond.

MÅNEDENS FORESTILLING - BLACK BOX TEATER

23. TIL 27. FEBRUAR 2000 KL. 20

I forbindelse med gjestespillet vises også Odin Teatrets arbeidsdemonstrasjon «Hviskende Vinde»
Et større seminar i regi av Danse- og Teatersentrum vil bli avholdt i forbindelse med denne arbeidsdemonstrasjonen.
Eget informasjonsmateriale kan fåes ved henvendelse til vårt kontor!

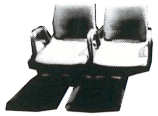

Grusomhetens Skuespillere

Trette av å myrde og å bli myrdet, trette av å røve og ødelegge, av å voldta og å bli voldtatt. På en slik måte kan vi forestille oss myteskikkelsene fra antikkens Hellas, som gjennom årtusener har gjentatt de samme grusomhetene.

Kan skikkelsene fra mytene representere historien? Eller er historien egentlig det motsatte av myten? Historien er også det kommendes ubønnhørlighet, maktens seier over rettferdigheten, idealene som deres egne vrengbilder, systemenes evindelige triumf over og bespottelse av utopiene.

Forestillingen foregår en våkenatt ved slutten av et årtusen og et kort århundre som begynte i 1917 med den sovjetiske revolusjon og sluttet i 1989 med Berlinmurens fall. Skikkelser fra den greske mytologien samles rundt liket av en revolusjonær. De byr han velkommen i deres verden og innvier ham i deres udødelighet. Myteskikkelsene gjennomspiller de løgner og redsler som har gjort dem evige, og avslører skjebnens dunkle veier for den revolusjonære, for alle dem som har kjempet for en internasjonal, rettferdig menneskehet. Vi møter Ødipus, den synske morder med de tomme øyenhulene, som flakker rundt om mellom Theben og Kolonos; Medea, som vugger sine drepte barn; Kassandra, voldtatt av krigens menn og tynget av sine fremtidssyner; Orfeus, sjamanen som trengte inn i dødsriket, og hvis hode flyter syngende over havet; Daidalos, labyrintens og flyvekunstens oppfinner som så sin sønn Ikaros styrte mot jorden; Sisyfos, arbeidets evige slave; og sist, men ikke minst, den anmasende Odyssevs, som skeptisk og spottende kommenterer de levendes blinde aktivitet.

Mytenes skikkelser er kun handlinger og energi. Deres grusomheter er ikke ondskap. Deres lidelser gjør dem ikke triste. Deres hensynsløse fremferd næres ikke av ambisjoner om makt. De er brutale, tragiske, avklarte. De tror ikke - de vet. De kjenner den sanne virkelighet: de krefter som vi kaller det Onde seirer ubønnhørlig.

Derfor er de grunnleggende forskjellige fra menneskene. De forstår oss ikke. De narrer oss på samme tid som de elsker oss som blinde barn.

Våkenatten holdes over avdøde Guilhermino Barbosa. Kanskje er det ikke mange som kjenner navnet på denne analfabeten som fra 1925 til 1927 marsjerte 25.000 kilometer på langs og på tvers av Brasil. Han var en av Luiz Carlos Prestes opprørske soldater, som kjempet for verdighet i ett land som var i hendene på korrupte ledere. Prestes' «kolonne» seiret ikke, men den led heller ikke nederlag. Guilhermino Barbosa endte sine dager i en barakke i de Bolivianske skogene, tro mot revolusjonens ideal.

Er også revolusjonen en «myte»? Det finnes myter som viser oss historiens grusomhet og myter som lærer oss ikke å godta dem. Hva er en myte for oss? En arketype? En verdi, som skal vannhelliges? Et håp uten tro?

Hvor gjemmer myten seg i dag? Hvorfor dør den? Hvordan begraves den? Når gjenfødes den?

Et rituale for det korte århundret.

Basert på dikt av Henrik Nordbrandt og tekster av Odin Teatret.

Tilegnet Atahualpa de Cioppo.

Nordisk Teaterlaboratorium
«Det var en gang tre reisende som på sin ferd var kommet til en ukjent egn. Høyt oppe over dalen fikk de øye på en ensom skikkelse. De tre reisende kunne nå ikke bli enige. Den ene mente at skikkelsen måtte være en røver som ville angripe dem og stjele alt de eide. Den andre hevdet at det var en eneboer som ønsket å leve i fred for andre mennesker. Den tredje foreslo at de dro opp på fjellet for å se hvem skikkelsen var. På samme måte er det med Odin Teatret: vår oppgave er å være der oppe.»

Odin Teatret
Odin Teatret ble grunnlagt i Oslo i 1964 da Eugenio Barba, etter tre års studier hos Jerzy Grotowski i Polen, vendte tilbake til Norge og samlet en gruppe unge mennesker som forgjeves hadde søkt om opptak ved Statens Teaterhøgskole. I disse årene fantes det ikke tilsvarende grupper i Europa. Det var uhørt at et teater ikke var en bygning, men en gruppe av mennesker som skapte og definerte sitt eget arbeide som svar på sine egne behov og overbevisninger. Konsekvensene av å være selvlærte og uavhengige av tendensene i den øvrige teaterverdenen har karakterisert Odin Teatrets historie gjennom alle år.

Den første forestillingen, «Ornitofilene» av Jens Bjørneboe, ble skapt på ett år.
I forbindelse med en turne i Danmark mottok Odin Teatret en invitasjon fra Holstebro byråd om å flytte til byen, og i 1966 etablerte Odin Teatret seg som Nordisk Teaterlaboratorium i Holstebro. Innen for denne rammen har teatret utviklet en mangfoldighet av lokale, nasjonale og internasjonale aktiviteter: kurser, seminarer, møter, konferanser, festivaler og turneer. Teatrets medarbeidere kommer fra mange forskjellige land og reiser jevnlig på turne i Europa, Asia, Midt-Østen, Syd- og Nord-Amerika. Erfaringene som emigranter og reisende har hatt grunnleggende betydning for teatrets arbeide og filosofi.

Nordisk Teaterlaboratorium mottar støtte fra Det Danske Kulturministerium som forskningsinstitusjon og fra Holstebro kommune som egnsteater.

Odin Teatret har siden starten konsentrert sitt arbeide om skuespillerens trening og om å skape forestillinger, et arbeide som kan vare i opp til to år. Inntil nå har Odin Teatret skapt 23 forestillinger som har blitt vist i 41 land over 5 kontinenter.

Ved siden av dette bedriver også Odin Teatret utstrakt pedagogisk virksomhet innunder Nordisk Teaterlaboratorium, samt filmverksted og internasjonalt kunst- og kulturpolitisk nettverksarbeide.

Odin Teatret

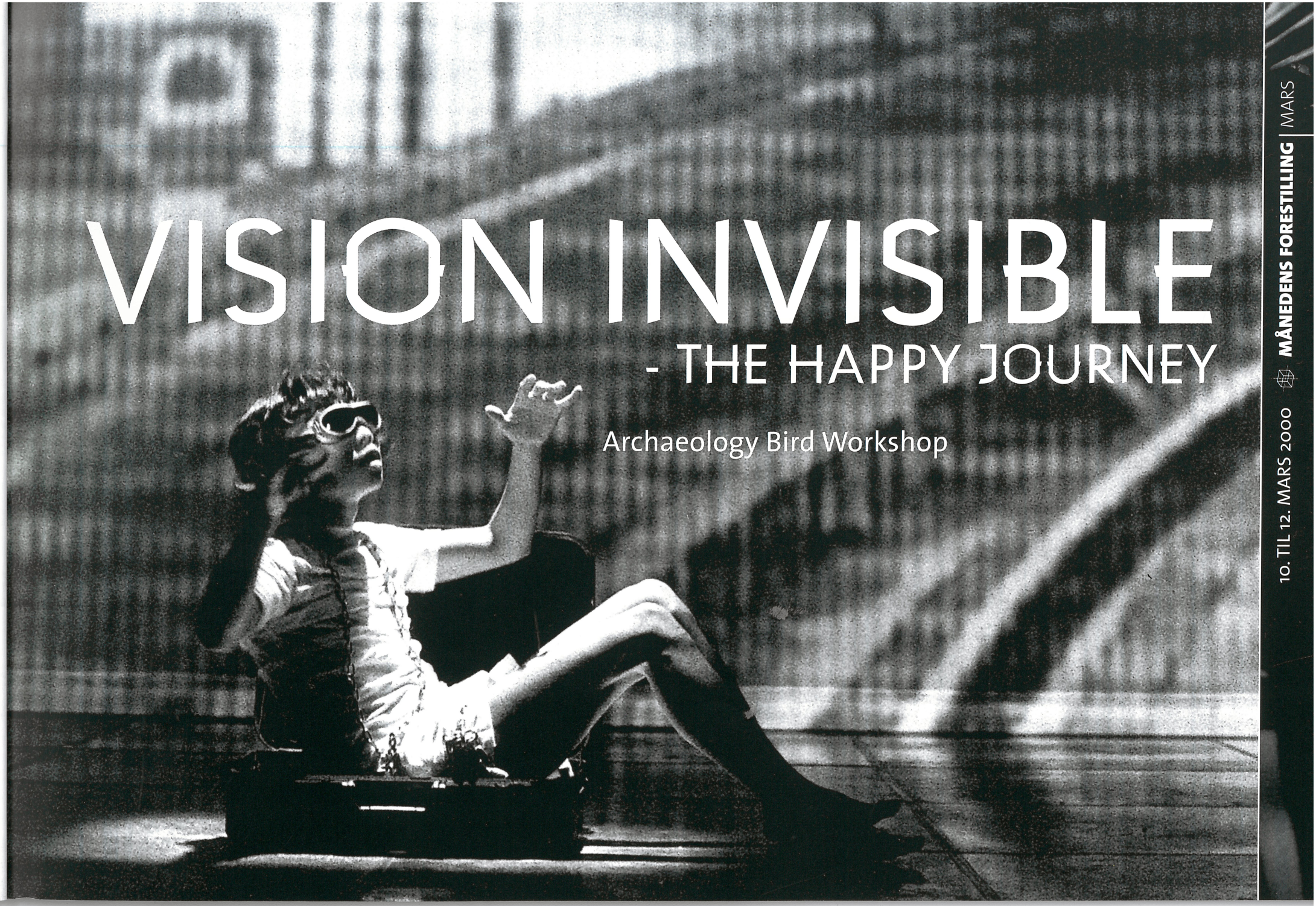
VISION INVISIBLE
- THE HAPPY JOURNEY
Archaeology Bird Workshop
10. TIL 12. MARS 2000
MÅNEDENS FORESTILLING | MARS

Archaeology Bird Workshop presenterer

Vision Invisible - the happy journey

Regi Chan Ping Chiu
Utøvere Emily Cheng
Toby To
Rebecca Tam
Lee Chi Man
Peter Suart
Scenografi Ricky Chan
Kostymer Ribble Chung
Musikk Peter Suart
Video Mark Chan
Foto Cheung Chi Wai

«Vision Invisible - the happy journey» er produsert av Archaeology Bird Workshop, organisert av Hong Kong Arts Centre og støttet av The Arts Development Council.

«Vision Invisible - the happy journey» er tidligere vist ved en rekke festivaler og teatre som bl.a. «Little Asia Theatre Festival» i Tokyo, «Now» festivalen ved Hong Kong Arts Centre og i forbindelse med «Crown Arts» festivalen i Taipei.
Etter forestillingene i Oslo vil «Vision Invisible - the happy journey» også vises ved BIT Teatergarasjen i Bergen og i Helsinki.

Forestillingene i Oslo og Bergen er støttet av Norsk kulturråd og SAS.

Forestillingen spilles både på kinesisk og engelsk.

MÅNEDENS FORESTILLING - BLACK BOX TEATER
10. TIL 12. MARS 2000 KL. 20

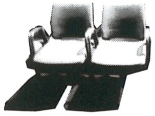

VISION INVISIBLE

Her er en skremmende tanke; hva hvis du skulle forlate hjemmet, men kom til å reise for langt og for lenge? Du ville risikere å miste, ikke bare bagasjen, men også din opplevelse av tid, identitet og din hukommelse.

«Vision Invisible - the happy journey» er en futuristisk fabel om mennesker som reiser til fremmede steder for å starte på nytt, men de mister seg selv langs veien. 4 mennesker, alle med navnet «Vision» tar fatt på en surrealistisk reise. Vi vet ikke hvor de kommer fra, men vi vet at deres bestemmelsessted er V - City, byen kjent for sin usynlige festning, sitt høye tidevann, sin mangel på kultur og åndsnærværenhet.

Før «Visionene» legger ut på sin reise advarer en spøkelsesaktig morsfigur dem mot alle reisens farer, og gir dem hver sin krystallkule som en veiviser i vanskelige valg.

Forestillingen er bygget opp av fire akter, hver og en adskilt av et poetisk brev fra en av «Visionene» til sin mor.

«Vision Invisible - the happy journey» er et forsøk på å utforske relasjonene og spenningene som lever mellom reisende, deres hjem og deres reisemål; fanget i et sinnrikt spill.
Ideen bak denne produksjonen kan spores tilbake til Chius forrige forestilling «La Vie Gaie» fra 1997. Hvordan kan vi se fremover uten samtidig å se tilbake? Hvilket bilde skapes utad av en hel by? Og hvordan kan dens mange alternative valg for fremtiden anskueliggjøres og/eller usynliggjøres? Tittelen, «Vision Invisible - the happy journey» kom til etter mange samtaler med den anerkjente Hong Kong-journalisten Tung Kai Cheung over emnet.

Fra pressen:

«...Enkle bilder ladet med dyp mening! Måten Chan Ping Chiu bearbeider det visuelle på er rett og slett fremragende... Bruken av multimedia teknikker kan lett virke fremmedgjørende på publikum. Ikke så her! De mest gripende delene av forestillingen kan tilskrives den elegante bruken av videoprojeksjon...»
- Hsiung Hsiung, Performing Arts Review

«...Mark Chans video har fanget Tung Kai Cheungs magiske penn ved å skape svært poetiske bilder. En liten grønn firkant blir til en grenseløs mur, et blått hjørne forvandler seg til en jordklode i fugleperspektiv. De reisendes eiendeler kastes inn i og ut av publikums synsfelt... Tekst, video og musikk utforsker det kjente i det ukjente og vice versa...»
- Wong Yuen Ling, Sing Tao Daily News

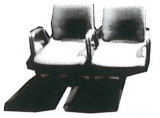

Archaeology Bird Workshop

Archaeology Bird Workshop (ABW) er en eksperimentell teatergruppe fra Hong Kong, grunnlagt i 1997. ABW ble dannet av den meget rutinerte skuespilleren, forfatteren og regissøren Chan Ping Chiu og en gruppe profesjonelle scene-kunstnere fra Hong Kong. Forut for dannelsen ble Chiu invitert til å delta ved Hong Kong Arts Centers «Hong Kong Incarnated» festival og en to delt produksjon

«Fly! Fly! Fly! Archaeology Bird» ble skapt før og etter Hong Kongs gjenforening med Kina i 1998. Forestillingen høstet stor anerkjennelse for sin utforskning av Hong Kongs mangefasetterte historie.

Chan Ping Chiu
- ble utdannet ved Hong Kong Academy for Performing Arts og la ut på sin profesjonelle teaterkarriere i 1988 da han var med på å grunnlegge den eksperimentelle teatergruppen «Sand and Bricks», hvor han var manusforfatter og regissør for flere av kompaniets forestil-linger. På tilsvarende måte har han i årenes løp også arbeidet for mange av Hong Kongs mest ledende og progressive teater-institusjoner ved siden av å arbeide aktivt med teater-pedagogiske workshops for skoler og universiteter. I 1999 ble hans seneste arbeid «Best Wishes» fremført ved «The Journey to the East» festivalen.

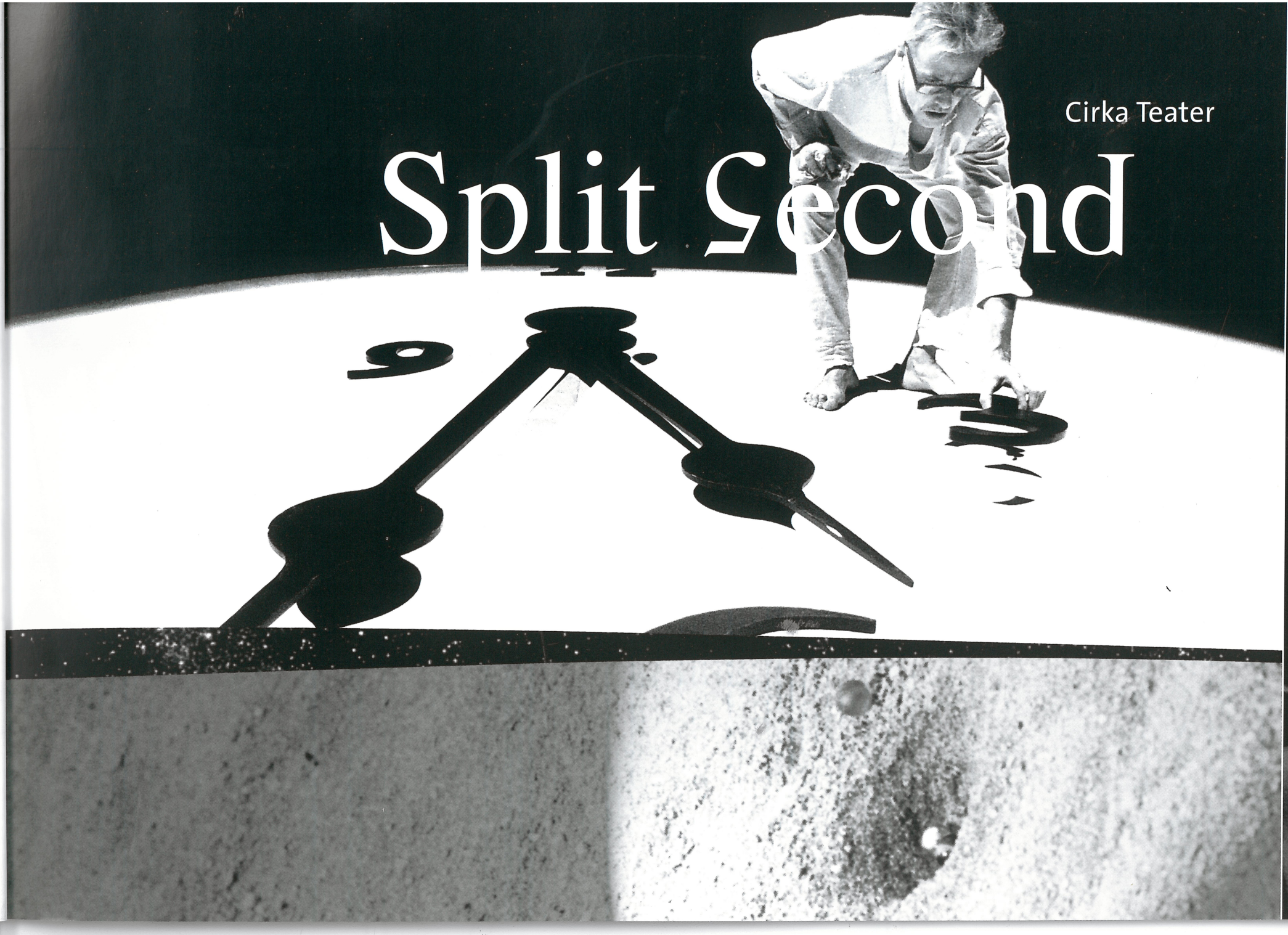

6. TIL 12. APRIL 2000 | LILLEBOX | Moderne scenekunst for barn og ungdom

Cirka Teater presenterer

Split Second

Idé Cirka Teater
Manus Cirka Teater i samarbeid med Espen Dekko og Torbjørn Skårild
Skuespiller Gilles Berger
Regissør Espen Dekko
Scenograf Gilles Berger
Komponist Martin Smidt
Videofoto/redigering Torbjørn Skårild
Videofotograf Thomas Flor
Figurfører/tekniker Thor Uglum/Dag Nygaard
Lys- og lydtekniker Morten Markussen
Produsert av Cirka Teater
Produsent Jorunn Dugstad
Regiassistent Anne Marit Sæther
Rekvisitør/kostymeansvarlig Solveig Nygaard
Grafisk form Torbjørn Skårild
Foto Aage Asphaug
Verkstedsassistent Dag Nygaard

Studiomusikere
Sampling/perkusjon/keyboards Martin Smidt
Tenorsaksofon Bjørn Ole Solberg
Trekkspill Knut Haseth
Sopran Kristina Olsen Smidt

Produksjonen takker Jan Hollås og Stig Wigum for hjelp og gode råd.

«Split Second» hadde ur-premiere den 9. oktober 1999 i Teaterhuset Avant Garden, Trondheim.

Forestillingen er støttet av Norsk kulturfond, Trondheim kommune og Sør-Trøndelag Fylke.

LILLEBOX - MODERNE SCENEKUNST FOR BARN OG UNGDOM

BLACK BOX TEATER

6. TIL 12. APRIL 2000

Kontakt vårt billettkontor for detaljer vedrørende spilletider og priser.

ANBEFALT ALDER FRA 10 ÅR.

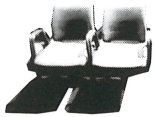

Split Second

«Mennesket berører tiden, og blir sendt gjennom tidens uhåndgripelige rom.»

- Cirka Teater

I forestillingen «Split Second» møter vi Hector, en liten mann som har skapt seg sin egen verden der opplevelsen av tid etterhvert har tatt all plass. I et absurd forsøk på å perfeksjonere og kontrollere alle gjøremål i forhold til det ideelle tidsskjema, snubler han inn i et konfronterende møte med tiden. En gigantisk urskive begynner å leve sitt eget liv. Hector faller ned mellom minutter og sekunder, svever i det vektløse rom, og slynges ut i den uendelige fartssfære, hvor skillet mellom Hector og hans eget jeg deler seg. I et evighetssekund opplever Hector spennet mellom barndommens uendelige dager og kroppens og naturens aldringsprosess.

«Split Second» er fysisk teater i møte med figurteater av stort format. Vi møter scenografen Gilles Berger i samspill med skuespilleren Gilles Berger.
En soloforestilling i dobbel forstand.

«Split Second» er en billedreise uten ord, der musikk, figurer og projeksjoner av bilder og film er sterke medspillere til skuespillerens fysiske språk. Med akrobatisk mime, underfundig humor og skrekkblandet fryd fortelles historien om Hector, mannen som vil holde fast, men som et øyeblikk helt mister grepet!

Alle som opplevde Cirka Teaters siste produksjon «Poste Restante», sitter igjen med bilder fra Gilles figurverden. Den store spektakulære opplevelsen som grenser til sirkuskunstens halsbrekkende gjøglernummer er inspirasjon, også i «Split Second».

Cirka Teater

Cirka Teater ble etablert i Trondheim i 1984, og har siden den gang skapt over 15 produksjoner der det fysiske og visuelle teateruttrykk står sentralt. Teatret arbeider spesielt med samspillet mellom scenografi/objekter og skuespillerens fysiske språk. Cirka Teater har i stor grad kombinert sine prosjekter med undervisning og opplæring på skoler og universiteter. Gruppen har turnert over hele landet og gjestet en rekke teaterfestivaler i Norge og utlandet med sine forestillinger. De har gjennom årene blitt hedret med både nasjonale og internasjonale hederspriser. I 1997 mottok Cirka Teater tre priser for forestillingen «Poste Restante», og ble med samme forestilling invitert til å representere Norge under åpningen av Verdensutstillingen EXPO ´98 i Lisboa. Cirka Teater var også ansvarlig for regi og bearbeidelse av åpningsforestillingen på Gardermoen Lufthavn i oktober 1998.

Faste medlemmer er Anne Marit Sæther, Gilles Berger og Jorunn Dugstad.

zero visibility corp.

zer° visibility corp.

hunt out [reprise]

ZVC :zoviet☆france:

3. TIL 7. MAI 2000 **MÅNEDENS FORESTILLING** | MAI

zero visibility corp. presenterer

hunt out [reprise]

en forestilling av Marianne Albers, Staffan Eek, Ina Christel Johannessen, Terje Tjøme Mossige, Jens Sethzman, Cathe Sjøblom, Cecilie Lindeman Steen, Sanna Söderholm, Kathrine Tolo, :zoviet*france:

«hunt out [reprise]» er produsert av zero visibility corp. og co-produsert av fabrik e.V potsdam og Tramway, Glasgow. zero visibility corp. er støttet av Norsk kulturfond.

fabrik potsdam 12. - 21. nov. 1999
Tramway, Glasgow 3. - 4. mars 2000
Black Box Teater, Oslo 3. - 7. mai 2000
Moderna Dansteatern, Stockholm 12. - 14. mai 2000

MÅNEDENS FORESTILLING - BLACK BOX TEATER

3. TIL 7. MAI 2000 KL. 20

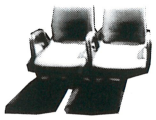

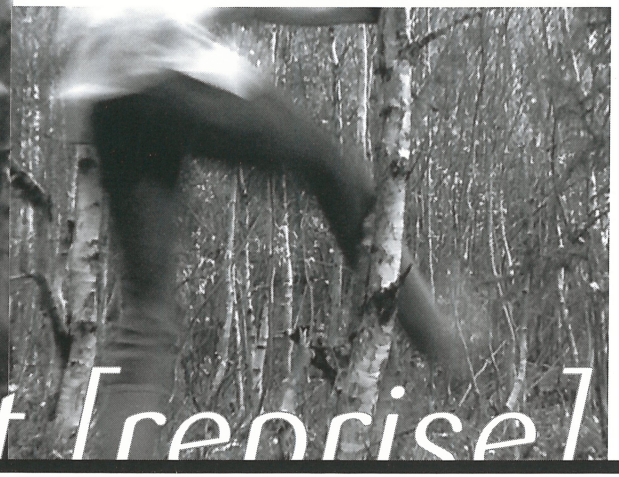

hunt out [reprise]

zero visibility corp. arbeider med temaet jakt; å drive frem noe som er skjult for så å oppdage det, å forfølge en mistenkt for senere å finne at det var feil person, eller å lete etter svarene på ustilte spørsmål.

Er det et uvanlig dødsfall; en ung kvinne blir funnet død i skogen? Søkenen etter fakta og det uendelige oppkommet av spor leder bare til nye og mindre relevante spørsmål i forbindelse med kvinnens død. Og hva skjedde med kroppen? Er den kun et vagt minne om en som faktisk aldri eksisterte? Alt ettersom etterforskningen blir stadig mer retningsløs begynner også spørsmålene knyttet til vår eksistens å forstyrre oss. Og ettersom handlingen fortetter seg, blir temaet mer og mer uklart.

Hvem fastsetter reglene? Hva motiverer våre handlinger? [«Hva er galt med dem?»]

Og når natten senker seg synes verden å bli mer og mer surrealistisk...
[Er det ikke nettopp vår evne til persepsjon som avgjør hva som er virkelig og uvirkelig?]

Jegerne har gått seg fullstendig vill, alt rundt dem fortoner seg fremmed. Desto dypere man graver etter sannheten, desto større innsikt man oppnår; desto tettere står trærne...

Hva var det som egentlig skjedde? Hva er vårt primære mål; å lete frem sannheten eller å slippe unna dette nett av forvirrende ledetråder?

zero visibility corp.

Koreograf **Ina Christel Johannessen** og scenograf og lysdesigner Jens Sethzman innledet sitt samarbeid i 1995 med forestillingen «God Jakt», som ble vist under Ultima-festivalen samme år. Siden dengang har de staket ut sin egen kurs, navigert av interessen for det estetiske, det komprimerte, det formelle, det bevisste, det fysiske og det psykiske.

Jens Sethzmans rom er arkitektonisk, konkret og rytmisk. Hans lys er markøren i publikums fokus, og hans bevegelige design er kroppens område og utøverens fortrolige dansepartner.

zero visibility corp. bruker mye tid på forarbeide til hver produksjon gjennom oppgave-løsning og tematiske dybdedykk. I det koreografiske arbeidet strekker Ina Christel Johannessen kroppens grenser, og omformer kollektive mønster til personlige uttrykk.

Kompaniet består av Marianne Albers, Ina Christel Johannessen, Terje Tjøme Mossige, Jens Sethzman, Cathe Sjøblom, Cecilie Lindeman Steen og Kathrine Tolo.

zero visibility corp. har tidligere produsert forestillingen «...except that I would like to be rid of it...» i 1997 og «...what do we do now that we're happy...» fra 1998/99. Begge har vært vist som Månedens Forestilling i henholdsvis mai 1998 og januar 1999. Kompaniet er også aktuell i samarbeid med Carte Blanche om forestillingen «a temporary switchback», som er Månedens Forestilling i juni i år.
Ina Christel Johannessen er huskoreograf ved Carte Blanche, hvor hun bl.a. har skapt forestillingen «edit:quartet» som også ble vist som Månedens Forestilling her på teatret i juni 1999.

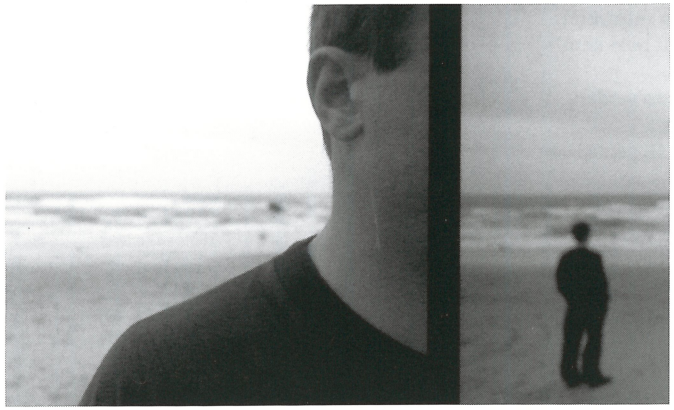

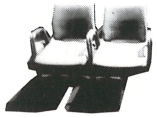

2. TIL 4. JUNI 2000 **MÅNEDENS FORESTILLING** | JUNI

Carte Blanche og zero visibility corp. presenterer

a temporary switchback

Av Ina Christel Johannessen

Koreografi Ina Christel Johannessen
Scenografi/lys Jens Sethzman
Kostymedesign Katrine Tolo
Dansere Christopher Arouni - CB
Line Tørmoen - CB
Gaute Grimeland - CB
Terje Tjøme Mossige - zvc
Marianne Albers - zvc
Cecilie Lindeman Steen - zvc
Produsert av Carte Blanche og zero visibility corp.
Foto Erik Berg

Forestillingen er støttet av Kulturby Bergen 2000.
zero visibility corp. er støttet av Norsk kulturfond.

Forestillingen har premiere på Danseteatret i Bergen under Trans Danse Europe 2000 - festival 1. april.
Carte Blanche og zero visibility corp. gjester også kulturbyene Praha, Bologna, Brüssel, Helsinki m.fl. med denne forestillingen.

MÅNEDENS FORESTILLING - BLACK BOX TEATER
2. TIL 4. JUNI 2000 KL. 20

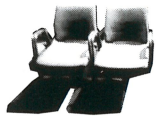

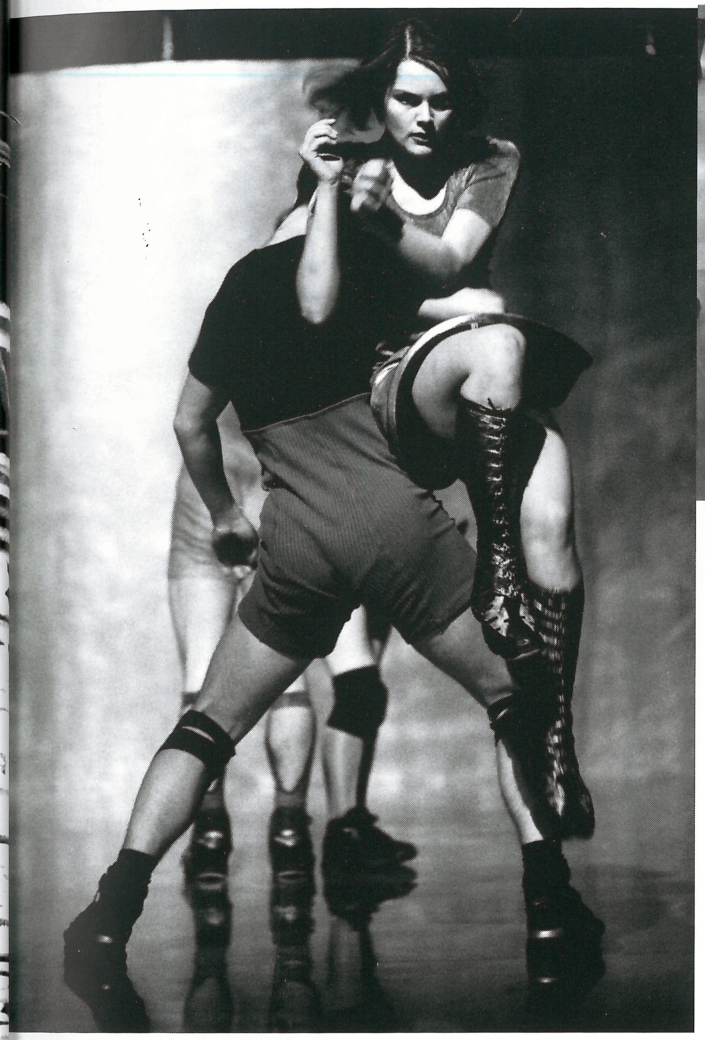

a temporary switchback

Switching to overload. Fuses out. Zigzag your way to the top and fall into a furious descent. Hitting the switchbacks you find yourself returning again and again. Connecting the switches like an analogue switchboard dotted with cables drawing a mass of U-turns scattered all over. The idea of returning is the thread, but the return isn't exactly to the same point as the departure, since re-entry is a new experience.

zvc

Ny produksjon, andre vilkår

- nytt millennium

Av Karen Foss

«a temporary switchback» er en samproduksjon mellom Carte Blanche AS og zero visibility corp.. Med vidt forskjellige forutsetninger for drift og produksjon (Carte Blanche er en offentlig eid institusjon for moderne dans, mens zero visibility corp. er en fri gruppe støttet av Norsk kulturfond), er også erfaringer og fokus forskjellige. Felles for dem begge er at de utgjør viktige arenaer for norske dansere og koreografer.

En naturlig del av Carte Blanches virksomhet er å vende seg til koreografer som har fått utvikle seg i frie grupper gjennom støtten fra Norsk kulturfond. Hos Carte Blanche får de tilgang til større formater og ressurser, både økonomiske, faglige og administrative.

Ina Christel Johannessen har vært tilknyttet Carte Blanche siden 1992. I 1996 fikk hun status som huskoreograf i kompaniet for perioden 1996 - 1998, et engasjement som i 1997 ble forlenget til ut år 2000. Som huskoreograf produserer hun i gjennomsnitt 1,5 forestilling i året.

En kunstners utvikling er avhengig av kontinuitet, både m.h.t. økonomi, arenaer og faglige omgivelser. Ina Christel Johannessen har siden 1986 drevet sitt forskningsarbeide både i egen gruppe og som huskoreograf hos Carte Blanche. Hun har kunnet gå i dybden ved å snu og vende på mange stener og problemstillinger, en prosess som har hjulpet henne til å utvikle sitt eget uttrykk.

Når dansere fra Carte Blanche og zero visibility corp. nå møtes i denne samproduksjonen, med det til felles at de alle har arbeidet mye med Johannessen som koreograf, tror jeg dette vil gjenspeile seg i både vitalitet og vilje. Danseren fra Carte Blanche, med sin høye tekniske ferdighet, møter og blir konfrontert med den iderike og fabulerende utøver fra zero visibility corp.. Vi har lov å forvente en utøvende sikkerhet og en skaperkraft med mange referanser, lag og nivåer av en erfaren og moden kunstner som Ina Christel Johannessen.

Samproduksjonen er muliggjort ved at Kulturby Bergen 2000 har gitt støtte til en utveksling av moderne dansekunst mellom kulturbyene, og forestillingen reiser i år til Praha, Bologna, Brüssel, Helsinki, Reykjavik og andre europeiske byer. Dansekunstnere fra flere av kulturbyene vil gjennom nettverket Trans Danse Europe 2000 gjeste Bergen med sine forestillinger i mars 2000. (Se spilleplan for Carte Blanche, side 53).

Samarbeidsformer som dette er med på å skape forståelse og toleranse for noe som for mange fortoner seg som kaotisk og uoversiktlig, men som på lengre sikt åpner for tilstedeværelse og sympati for hverandres trang til lek og frihet. Scenekunst, tenkt som en direkte kommunikasjonsform mellom mennesker, gis på denne måten mulighet for fornyelse og utvikling inn i et nytt årtusen.

Karen Foss er kunstnerisk/daglig leder ved Carte Blanche.

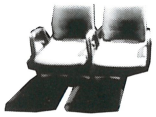

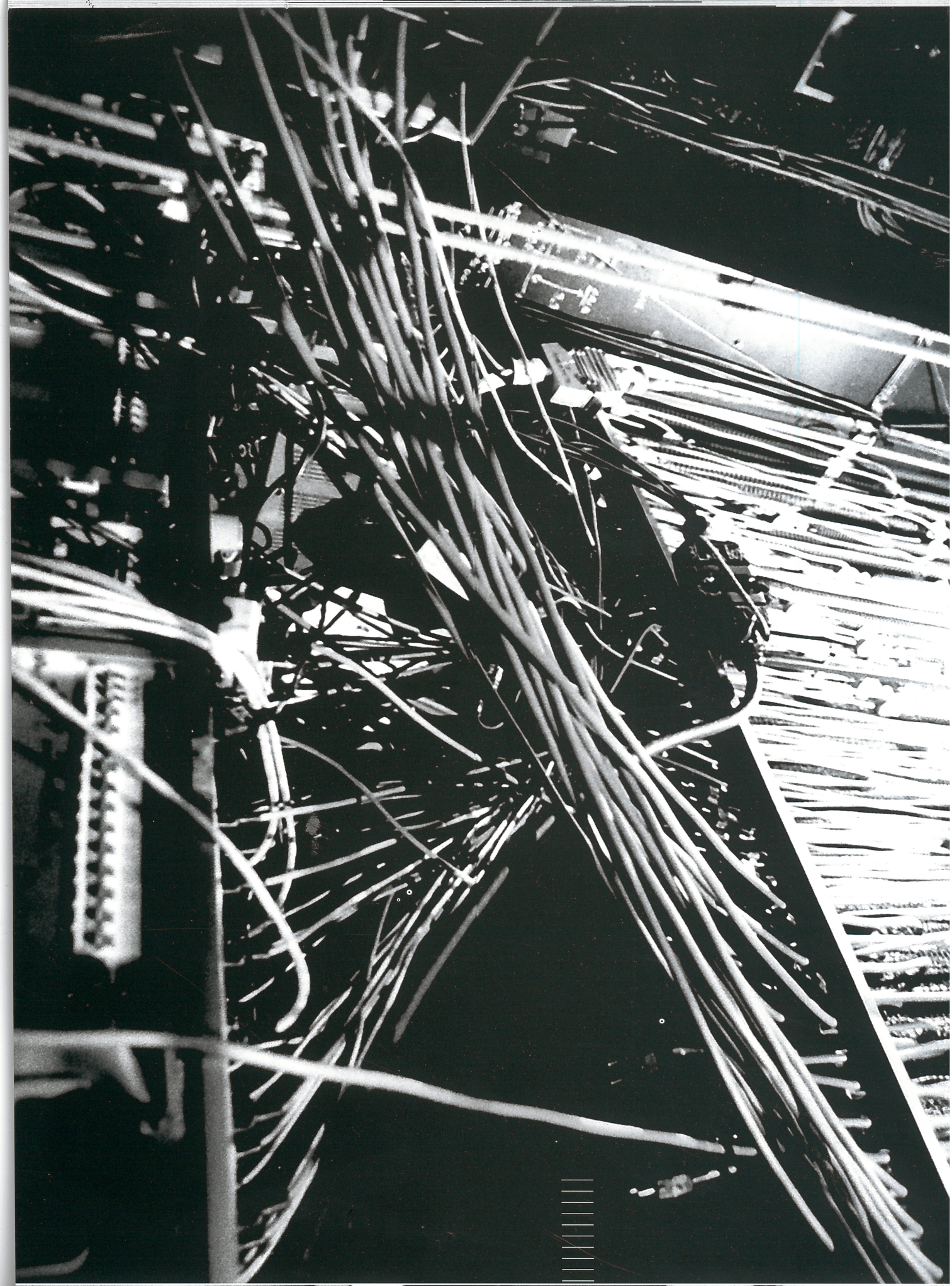

BLACK BOX TEATER

Utleievilkår

Teatret tilbyr sine to scener for utleie, og fri profesjonell scenekunst blir prioritert som leietakere.
Begge scener har mulighet for alternative spilleløsninger, flytende tregulv, lysgridd som dekker hele taket og publikumsplasser på plattinger i stigende høyder.

Store Scene

Totalt gulvareal 26 x 16 m.
Anbefalt scenemål uten bein 16 x 10 m.

Veiledende priser:

1 uke	kr 30.000
10 dgr.	kr 40.000
2 uker	kr 50.000
Dagsleie	kr 8.000
Timeleie	kr 1.200

Lille Scene

Totalt gulvareal 12 x 13,5 m.
Anbefalt scenemål uten bein 12 x 6 m.

Veiledende priser:

1 uke	kr 15.000
10 dgr.	kr 20.000
2 uker	kr 25.000
Dagsleie	kr 4.000
Timeleie	kr 600

Prisene inkluderer bruk av scene, garderobe, husets lys- og lydutstyr, enkel annonsering i teaterspaltene, billettluketjenester og én tekniker som vil assistere under opp- og nedrigg. I tillegg til grunnleien tar Black Box Teater 10% provisjon av brutto billettomsetning. DTS medlemmer får 10% rabatt. Minimum én rigg/prøvedag, samt én utriggsdag er obligatorisk for alle leietakere på begge scenene.

For ytterligere informasjon om teatret, våre programprofiler og booking kontakt teatrets administrasjon på følgende adresse:

Black Box Teater
Stranden 3 - Aker Brygge
0250 Oslo

Tlf.: 22 01 40 20
Faks: 22 01 40 21

Hjemmesider: www.blackbox.no
E-post: blackbox@blackbox.no

Black Box Teater

Med sine 2 scener, store og lille, har Black Box Teater siden 1985 vært en av hovedarenaene for nyskapende scenekunst i Norge. Teatret huser nasjonale og internasjonale gjestespill, morgendagens stjerner og samtidens rebeller.

Ved siden av å være et utleieteater for frie sceniske prosjekter og grupper, har teatret de siste årene presentert sine to kunstneriske profiler Månedens Forestilling og LilleBox - moderne scenekunst for barn og ungdom. LilleBox er siste skudd på stammen, og ved siden av å være åpent for det alminnelige publikum, har dette prosjektet også henvendt seg spesielt til barnehager og skoler. Responsen fra scenekunstinteresserte pedagoger og elever har vært meget god, og dialogen utvikles videre ved at våre samarbeidsskoler bl.a får være med på samtaler og workshops med kunstnerne i tilknytning til forestillingene.

Siden 1994 har teatret hvert år vært scene for Ultima festivalen, og et nytt samarbeid er nå i ferd med å iverksettes under overskriften «Samtidskunst og ny teknologi». Samarbeidspartnere er Henie-Onstad Kunstsenter, Ultima og Black Box Teater. Prosjektet starter med en workshop høsten 2000, og skal presentere et bredt spekter av musikk, billedkunst og scenekunst med ny teknologi som fellesnevner. Black Box Teater samarbeider også med BIT Teatergarasjen, Bergen og Teaterhuset Avant Garden, Trondheim om et nettverk for formidling av ny scenekunst. Forestillingen «Régla» med Verdensteatret, som hadde premiere på Black Box Teater i november 1999 var første forestilling som ble presentert gjennom nettverket.

Black Box Teater er et aksjeselskap som eies av Danse- og Teatersentrum (DTS), interesseorganisasjonen for frie sceniske grupper i Norge, og deler kontorfellesskap med organisasjonen på Aker Brygge i Oslo. Teatret mottar driftsstøtte fra Oslo kommune og Det Kongelige Norske Kulturdepartement. Programprofilen LilleBox - moderne scenekunst for barn og ungdom er støttet av Norsk kulturråd og Oslo kommune.

Teatrets styre består av: styreleder Tove Bratten (daglig leder i DTS), Signe Horn, Arne Jensen, Øyvind Jørgensen, Tom Remlov, Hans Petter Eliassen og Anne-Britt Gran.

Black Box Teater har 11 fast ansatte hvorav 7 administrative og 4 tekniske medarbeidere.

Administrasjonen

Teatersjef Inger Buresund
Administrasjonssjef Eli Aspelund (fra 06.03.00)
Prosjektleder Torunn Liven (fra 24.01.00)
Informasjonsleder Erik Meling (til 29.02.00)
Markedssjef Ole Giskemo Slyngstadli (fra 07.02.00)
Informasjons- og markedskonsulent IvHeidi Grande (til 29.02.00)
Produksjonskoordinator Ingrid Brudevoll
(i vikariat for produksjonsleder Saskia Wieringa)
Salgs- og administrasjonssekretær Merete Fjeldbo

Teknisk avdeling

Teknisk sjef Jean Vincent Kerebel
Scenemester Søren Buch
Lydmester Trond Johnsrud
Lysansvarlig Ruth Marie Bottheim

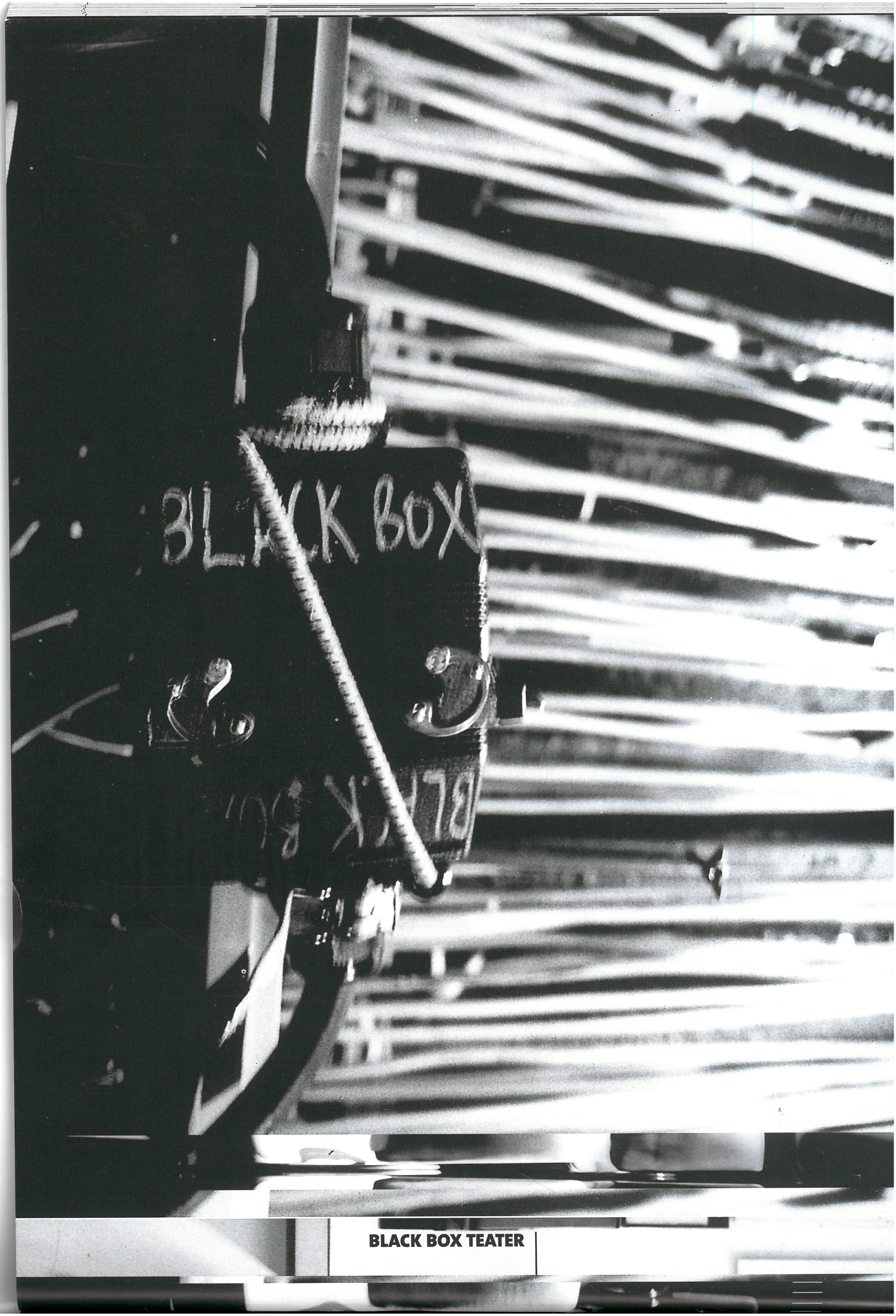

BLACK BOX TEATER

Black Box Teater - våren 2000

Urban Blue, «Dreamrain».
Foto: Rune Stangeland.

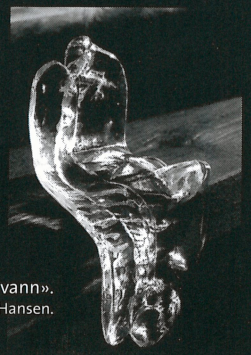

Jenny Mørk Hansen, «Låst i vann».
Foto: Jenny Mørk Hansen.

Ellen Johannesen, «Cavewoman».
Foto: Alf Børjesson.

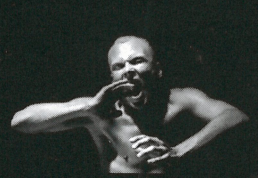

Øyvind Jørgensen, «Tilbederens Journal».
Foto: Stein Jarle Nilsen.

Januar

Store Scene

Karibian Productions: «Tapte Skritt» 20. - 23.
Danseteater om kulturforståelse og selvforståelse basert på den Cubanske forfatteren Alejo Carpentiers bok av samme navn.

Lille Scene

Hollow Creature: «Store Forventninger» 26. - 30.
Månedens forestilling i januar *(s. 15-18)*.

Februar

Store Scene

Odin Teatret: «Mythos» 23. - 27.
Månedens Forestilling i februar *(s. 23-26)*.

Det vil bli avholdt et seminarprogram i regi av Danse- og Teatersentrum, i tilknytning til Odin Teatrets gjestespill.

Lille Scene

Opera Omnia: «POY!» 7. - 13.
LilleBox i februar *(s. 19-22)*.

Mars

Store Scene

Archaeology Bird Workshop: «Vision Invisible - the happy journey» 10. - 12.
Månedens Forestilling i mars *(s. 27-30)*.

Jenny Mørk Hansen: «Låst i Vann» 16. - 19.
En utstillingskonsert av glasskunst og musikk om temaet vann og dets visuelle, musikalske og symbolske uttrykk.
Med: Jenny Mørk Hansen, Paolo Vinaccia og Via Cantus.

Ellen Johannesen: «Cavewoman - chronicles of the passionate hermit» 24. - 28.
I sitt nye soloprosjekt følger Johannesen livsveien til asketen, eremitten og eneboeren i turbulent veksling mellom velsignelse og forbannelse.
Musikk: Hege Rimestad. Animasjon: Christian Bjørnes.

Lille Scene

Espen Dekko: «Stillhetens Hav» 3. - 9.
Sort teater om ensomheten i å ha sjel.
En forestilling om en astronauts møte med materiens liv.
Regi/Scenografi: Espen Dekko. Komponist: Tov Ramstad
Manipulatører: Pål Viken Bakke og Espen Dekko.

Urban Blue: «Dreamrain» 30. - 31.
En sonisk tour de force gjennom et forvirret kvinnesinn.

April

Store Scene

Spin Off Dansestudio AS: «SPIN OFF 2000» 2.
Elevforestilling med over hundre utøvere fra 4 år og oppover.

Cirka Teater: «Split Second» 6. - 12.
LilleBox i april *(s. 31-34)*.

Lille Scene

Urban Blue: «Dreamrain» 1. - 2.
En sonisk tour de force gjennom et forvirret kvinnesinn.

Mai

Store Scene

zero visibility corp.: «hunt out [reprise]» 3. - 7.
Månedens Forestilling i mai *(s. 35-38)*.

Lille Scene

Øyvind Jørgensen: «Tilbederens Journal» 11. - 14.
Danseforestilling omkring tilbedelse og dyrkelse som fenomen, og da ikke bare det religiøse aspektet ved dette. Er dyrkelsesbehovet en drift? Sublimerte ønsker og lengsler? En menneskelig egenskap?
Komponist: Petter Wiik.

Jon Gjerde: «Jon Gjerde står opppp!» 24. - 28.
En original, annerledes og litt mer universell stand up opplevelse.
Jon Gjerde med smil, latter, galskap og en rekke sterke scener fra en antihelts liv i velferdsstaten Norge.

Juni

Store Scene

Carte Blanche og zero visibility corp.: «a temporary switchback» 2. - 4.
Månedens Forestilling i juni *(s. 39-42)*.

Den Norske Balletthøyskole 17. - 18.
Avgangsforestilling kull 11.

Med forbehold om endringer.

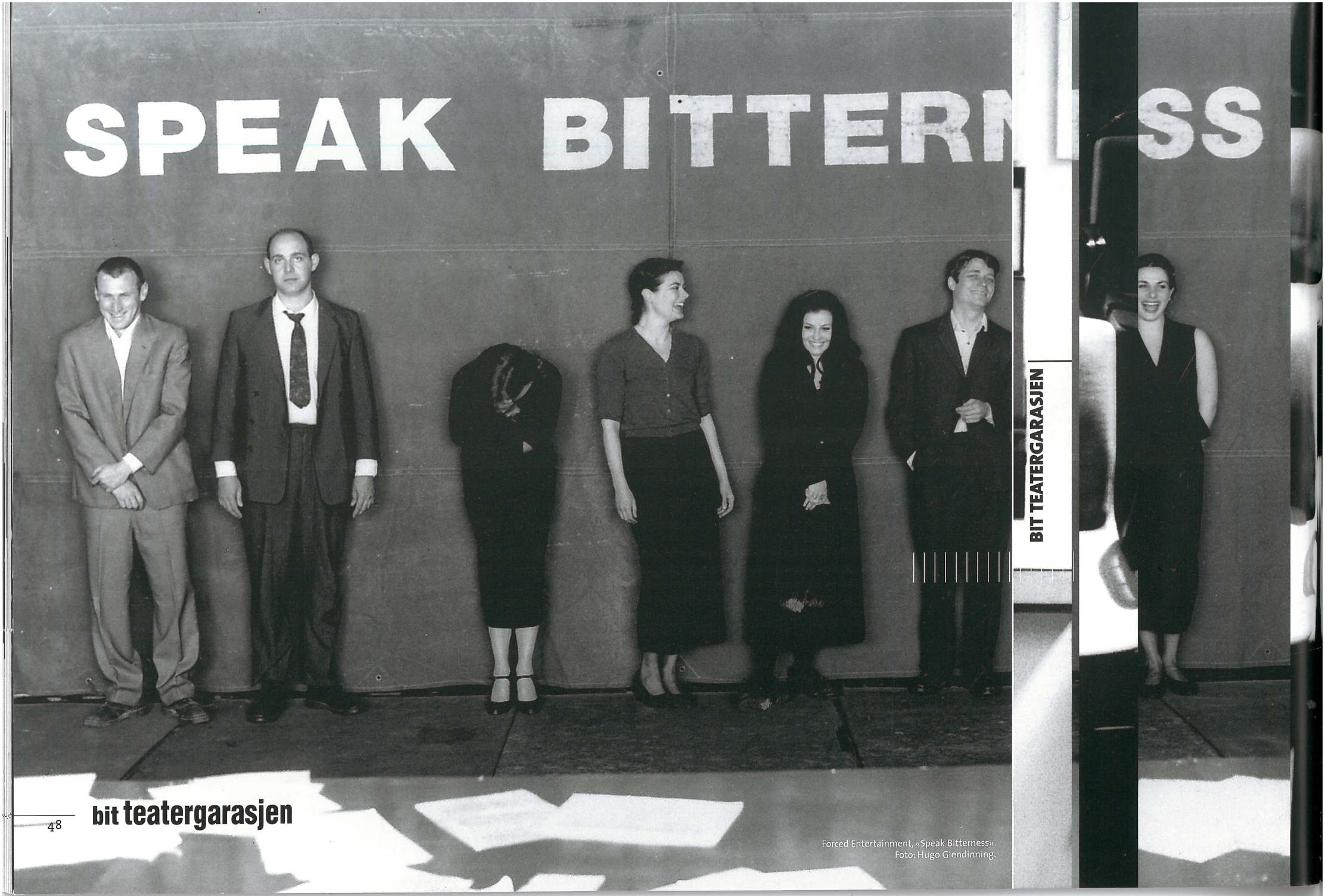

Forced Entertainment, «Speak Bitterness».
Foto: Hugo Glendinning.

Wooster Group, «House/Lights».
Foto: Mary Gearhart.

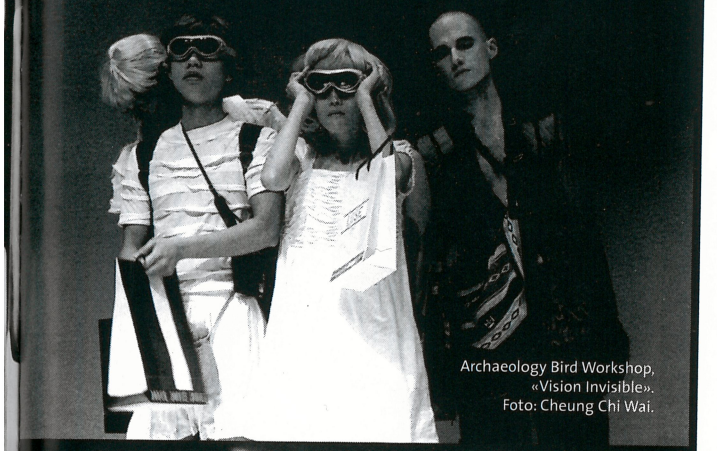

Archaeology Bird Workshop,
«Vision Invisible».
Foto: Cheung Chi Wai.

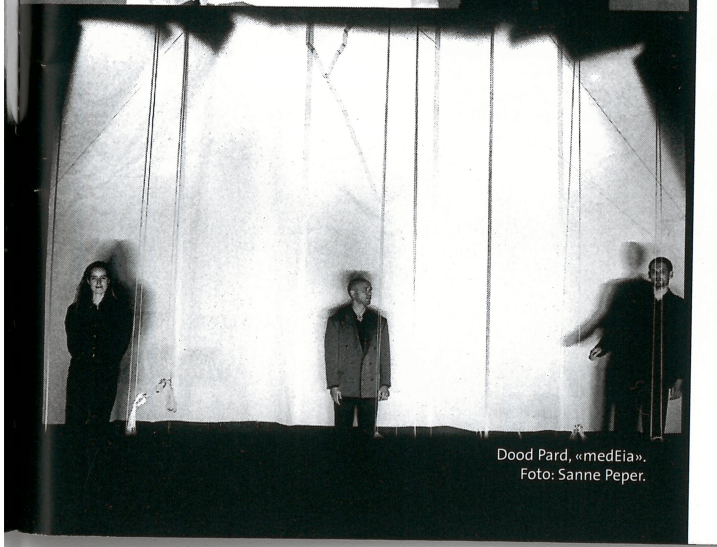

Dood Pard, «medEia».
Foto: Sanne Peper.

BIT Teatergarasjens vårprogram inneholder en rekke spennende teatergjestespill, som presenteres i Bergen for første gang. Blant godbitene finner vi engelske Forced Entertainment, amerikanske Wooster Group, Hong Kong baserte Archaeology Bird Workshop og nederlandske Dood Paard. Vårt norske program inneholder blant annet en ny Baktruppen produksjon, en ukelang Jo Strømgren festival og Hollow Creature. I tillegg presenteres prosjekter, events og gjestespill i samarbeid med Kulturby Bergen 2000, Nettverk for Scenekunst (Black Box Teater og Teaterhuset Avant Garden), Carte Blanche/Trans Danse Europe 2000 - festival og andre norske og internasjonale partnere. Utenfor Norges grenser vil BIT Teatergarasjen blant annet produsere et større norsk program for Reykjavik 2000 og være representert på en rekke europeiske festivaler og scenehus med enkeltstående forestillinger. Høstsesongen 2000 har et tyngdepunkt i dansen (blant annet flamske Rosas, sør-afrikanske Robin Orlin og et stort norsk program!) uten at det er til hinder for å presentere fremragende teaterkunst fra kompanier som Needcompany, Tg Stan o.a.

I det hele tatt, et Bergensbesøk for å sjekke ut BIT Teatergarasjen kan bli et «must» om du ønsker en sjelden fin opplevelse og en unik mulighet til å oppdatere deg på internasjonal og norsk scenekunst av ypperste kvalitet. Velkommen!

BIT Teatergarasjen 2000

For ytterligere informasjon og tilsendelse av program, vennligst kontakt oss på følgende adresse:

BIT Teatergarasjen
Nøstegaten 54
5011 Bergen

Tlf.: 55 23 22 35
Faks: 55 23 18 15

E-post: info@bit-teatergarasjen.no

BIT Teatergarasjen ***3. - 6. februar 2000***

Dood Pard (Nederland)

Et av Nederlands ypperste, unge skuespillerkompanier går løs på en ny versjon av klassiske «Medea». Til tonefølge av hits fra populærmusikken på 60- og 70-tallet svinger dette som du aldri har sett det før...

BIT Teatergarasjen ***15. - 19. februar 2000***

Forced Entertainment (England)

«...Brittain's most brilliant experimental theatre company...» *(- The Guardian)*
- blir Forced Entertainment med rette kalt. Kompaniets nye forestilling «Disco Relax», er et surrealistisk samtidsdrama med liv, død, øl, trusler, sex og politikk som sentrale ingredienser... I «Speak Bitter-ness» tilstår de forbrytelser så grusomme og utrolige at de såvidt kan snakkes om.

«Powerfully, accumulatively effective»
- Time Out

BIT Teatergarasjen ***15. - 19. mars 2000.***

Archaeology Bird Workshop (Kina)

«Vision Invisible - the happy journey» fra 1998, henter handlingen fra millionbyen Hong Kong. Med utgangspunkt i nyskrevet tekst og et originalt, vakkert og avansert videoarbeid i storformat, reiser skuespillerne problemstillingen «hvordan kan vi se fremover uten samtidig å se oss tilbake?» Aktuelt, annerledes og vakker scenekunst!

BIT Teatergarasjen ***27. - 31. mai 2000.***

Wooster Group (USA)

New York baserte Wooster Group har skapt fantastiske teaterforestillinger i 25 år. Nå er de omsider på BIT-programmet! «House/Lights» fra 1998, er basert på Gertrude Steins operalibretto «Dr. Faustus Lights the Lights» og Joseph Mawras kultfilm «Olga's House of Shame».

Med forbehold om endringer.

bit teatergarasjen

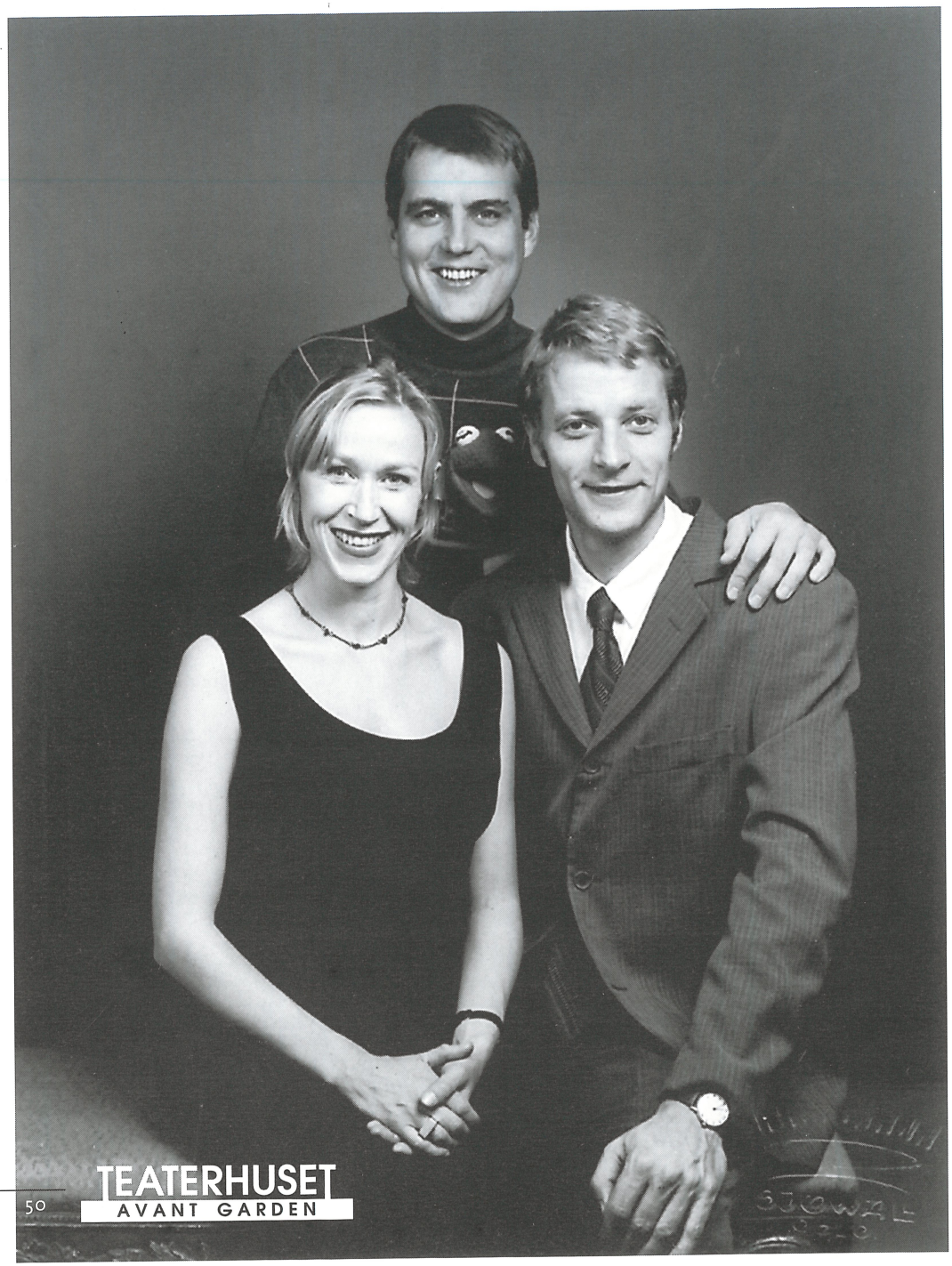

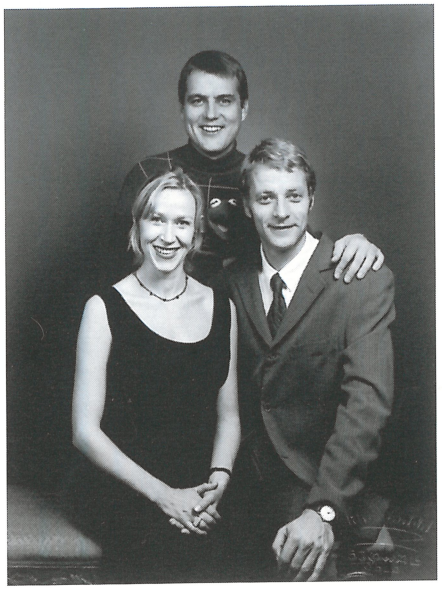

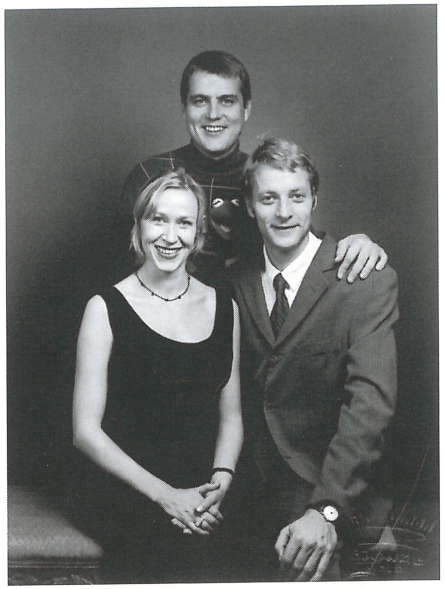

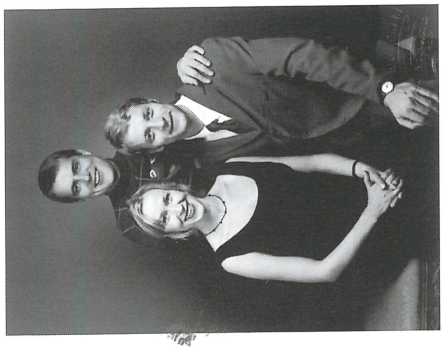

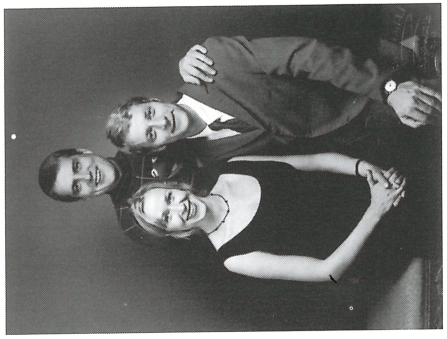

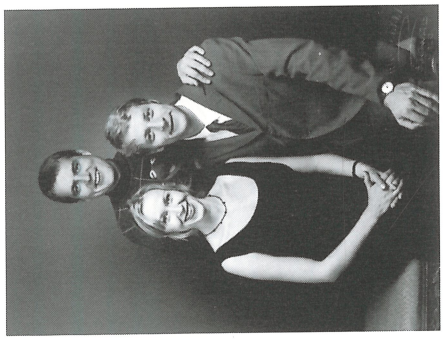

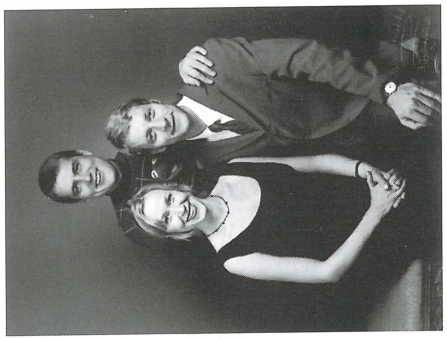

Foto: Sjøwall

!Bang gjester Teaterhuset Avant Garden i mai med forestillingen «Stueluft».

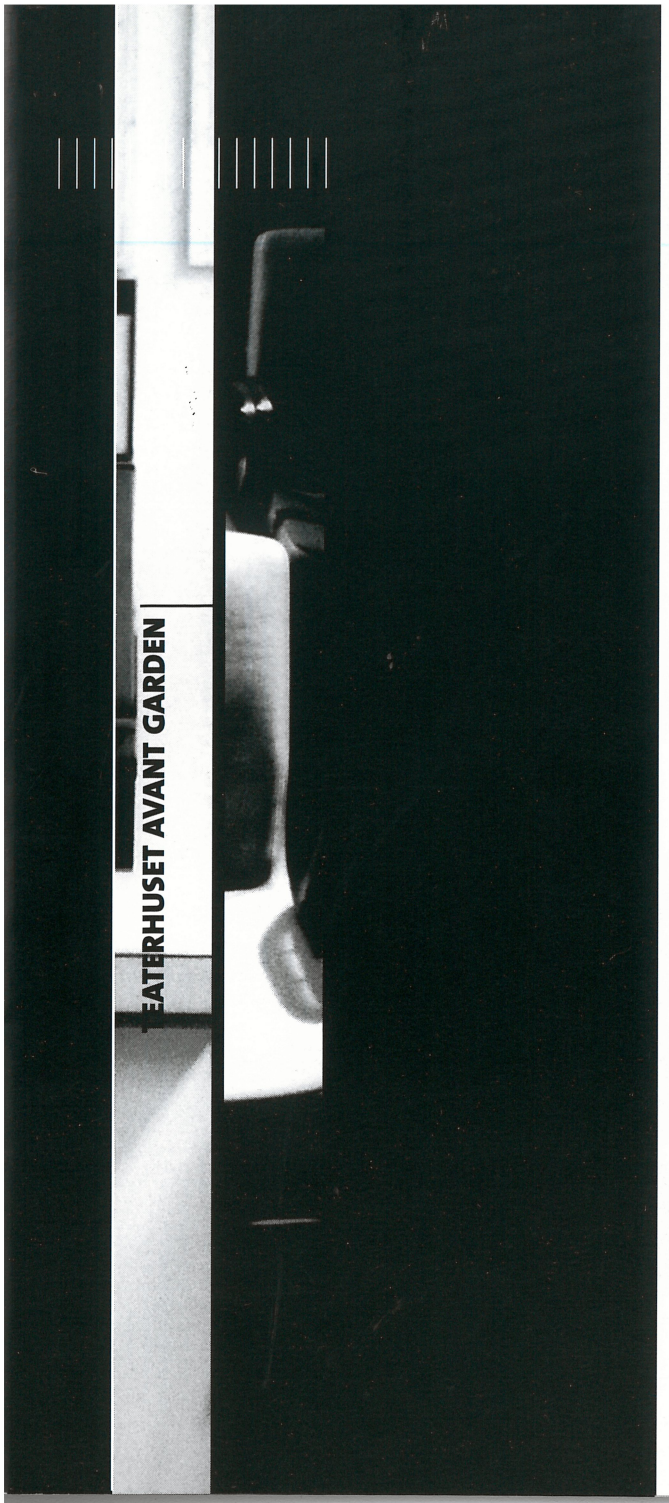

Teaterhuset Avant Garden er Trondheims hovedscene for presentasjon av turnerende og prosjektbasert scenekunst. Hvert år presenteres ca. 15 nasjonale og internasjonale gjestespill, samt flere lokale produksjoner, med tilsammen rundt 100 forestillinger.

Teaterhuset holder til i Folkets Hus i Olav Tryggvasonsgate, og disponerer scene, verksted, administrasjons- og prøvelokaler.

Avant Garden er tilholdssted for tre av Trondheims prosjektbaserte kompanier; Magna Vox, Petrusjka Teater og Teater Dakini, samt kunstnettverket Origami Republika. Dessuten er også Cirka Teater tilknyttet virksomheten.

Teaterhuset Avant Garden

For ytterligere informasjon og tilsendelse av program, vennligst kontakt oss på følgende adresse:

Teaterhuset Avant Garden
Olav Tryggvasonsgate 5
7011 Trondheim

Tlf.: 73 53 08 98
Faks: 73 52 47 32

E-post: tav-g@online.no

Våren 2000 presenteres bl.a.:

Cirka Teater, Teater Salieri, Krement X, De Utvalgte, Øyvind Jørgensen Prod., Ellen Johannesen og !Bang.

Fullstendig program slippes i januar.

Med forbehold om endringer.

TEATERHUSET
AVANT GARDEN

Carte Blanche, «edit:quartet».
Foto: Bjørn-Eivind Årtun.

Carte Blanche, «edit:quartet».
Foto: Bjørn-Eivind Årtun.

The Norwegian Company of Contemporary Dance

Carte Blanche formidler nyskapende og moderne dansekunst. Forestillingene som presenteres reflekterer strømninger og personlige betraktninger om vår eksistens. Carte Blanche AS ble stiftet i 1990 i Bergen og er den eneste institusjonen for moderne dans i Norge. Ensemblet holder til i Danseteatret i Bergen sentrum, og hovedvekten av forestillingene vises her. Kompaniet turnerer i tillegg regionalt, nasjonalt og internasjonalt. Kompaniet er finansiert av Staten (70%), Hordaland fylkeskommune (15%) og Bergen kommune (15%).

Carte Blanche tilbyr også skoleoppsetninger og oppsøkende virksomhet. Kompaniet samarbeider med andre teatre og produksjonsenheter, og har besøk av gjestespill fra andre steder i Norge, fra Norden og fra Europa for øvrig.

Carte Blanche

For ytterligere informasjon og tilsendelse av program, vennligst kontakt oss på følgende adresse:

Carte Blanche
Sigurdsgt. 6
5015 Bergen

Tlf.: 55 30 86 80
Faks: 55 30 86 81

Hjemmesider: www.ncb.no
E-post: ncb@ncb.no

Billettbestilling på telefon 55 30 86 90.
Benytt telefonnummer 55 54 84 00 for gruppebestillinger.

Jan: 7. - 8., 12. - 15. kl. 18.00. Danseteatret.
«In Candela»
Av Jose Biondi.

Februar
Oppsøkende virksomhet i skoleverket.
Koreografier av Philippe Blanchard, Jens Østberg og andre.

Feb: 17. kl. 20.00. Danseteatret.
Feb: 23. Les Hivernales/Trans Danse Europe 2000 - festival, Avignon.
«edit:quartet»
Av Ina Christel Johannessen.

Feb: 18. kl. 20.00. Danseteatret.
«Cyber couture»
Multimediashow av Pia Myrvold med fashion, dans, musikk og drama i samarbeid med Vestlandske Kunstindustrimuseum.

April: 13. - 14. (Sted ikke bestemt).
«Cyber couture»
Pia Myrvold og designere fra Island og Finland inviterer til multimediashow med interaktive kolleksjoner.

Mars: 25. - 28., 30. - 31. April: 1. - 2.
Trans Danse Europe 2000 - festival
Gjestespill fra kulturbyene Avignon, Bologna, Helsinki og Brüssel.
I samarbeid med Trans Danse Europe 2000 - nettverk og BIT Teatergarasjen.

«Ritratti» Av Monica Francia (Italia).
«Blonde» Av Paula Tuovinen (Finland).
«Solo-Stockhausen» Av Michele Noiret (Belgia).
Mars: 25. kl. 20.00. Danseteatret.
«S.O.Y.» Med Kubilaï Khan Investigations (Frankrike).
Mars: 26. - 27. kl. 21.00. Teatergarasjen.
«Land of Faravid» Av Paula Tuovinen (Finland).
Mars: 27. - 28. kl. 19.00. Danseteatret.
«Simona Vespucci» Med Bonte-Moussoux (Belgia).
Mars: 30. - 31. kl. 20.00. Teatergarasjen.

April: 1. - 2., 5. - 8. kl. 20.00. Danseteatret.
Juni: 2. - 4. kl. 20. Black Box Teater.
«a temporary switchback»
Av Ina Christel Johannessen.
Forestillingen er en samproduksjon mellom Carte Blanche og zero visibility corp..
Gjestespill i bl.a. kulturbyene Praha, Bologna, Brüssel og Helsinki som del av Trans Danse Europe 2000 - festival.

Mai: 26. - 27. kl. 19.30. Danseteatret.
«The Musical»
Av Jens Østberg.

Mai
Div. gjestespill fra utlandet
i samarbeid med Festspillene i Bergen.

Med forbehold om endringer.

Porsgrunn Internasjonale Teaterfestival - PIT

PIT ble arrangert første gang i 1995, med Grenland Friteater som initiativtaker og arrangør. Utgangspunktet for festivalen er Grenland Friteaters mer enn 24-årige eksistens, med omfattende kunnskap om, og stor kontaktflate med, det internasjonale teatermiljøet. Utallige turnéer i inn- og utland har gitt erfaring om hvordan teater kan brukes til å skape utfordrende og nye sammenhenger innenfor rammen av en festival.

PIT har som formål å arrangere en årlig festival, fortrinnsvis en uke i juni, som skal presentere norsk, nordisk og internasjonal kunst og kultur, med hovedvekt på scenekunst. Sentralt i festivalens program står teaterfaglige møter, workshops og konferanser.

Det er et overordnet mål for PIT å skape en arena for teatret utenfor institusjonene, fordi dette store og interessante teaterlandskapet har svært få arenaer i Norge. Samtidig vil vi vise et norsk publikum hva som skjer på den internasjonale teaterarenaen, med særlig vekt på visuelle teaterformer, som evner å kommunisere på tvers av språklige og kulturelle grenser.

Festivalen bygges opp rundt fire hovedblokker:
- Et faglig program kalt «Møtepunkter», bestående av workshops, arbeidsdemonstrasjoner, foredrag og konferanser.
- Et eget barneteaterprogram.
- Et program bestående av forestillinger for voksne.
- Et utendørs familieprogram hvor mange av forestillingene er gratis for publikum.

Etter fem år med PIT har utviklingen vist at behovet og interessen for en slik festival i Norge er stor, noe som bl.a. en tredobling av antall solgte billetter fra starten av og frem til i dag peker på. I 1999 gjestet anslagsvis 10.000 publikummere festivalen. Mer enn 90 ulike ensembler og artister, norske og internasjonale, har gjestet PIT så langt.

I tillegg til Porsgrunn Internasjonale Teaterfestival arrangerer Grenland Friteater to andre festivaler, som alternerer annethvert år; UPOP-dager - Teaterfaglig Treff og Åpen Uke på Friteatret. Disse er mer fagrettede enn PIT. Med utgangspunkt i workshops, arbeidsdemonstrasjoner, uferdige og ferdige forestillinger, er ambisjonen å skape dialog og debatt rundt arbeidsprosessen og de kunstneriske resultatene. Utøvere fra det frie scenekunstmiljøet i Norge inviteres, samt enkelte internasjonale gjester.

PIT 2000 planlegges i tidsrommet 12. - 18. juni. Endelig program presenteres ca. 1. mars.

PIT
PORSGRUNN INTERNASJONALE TEATERFESTIVAL

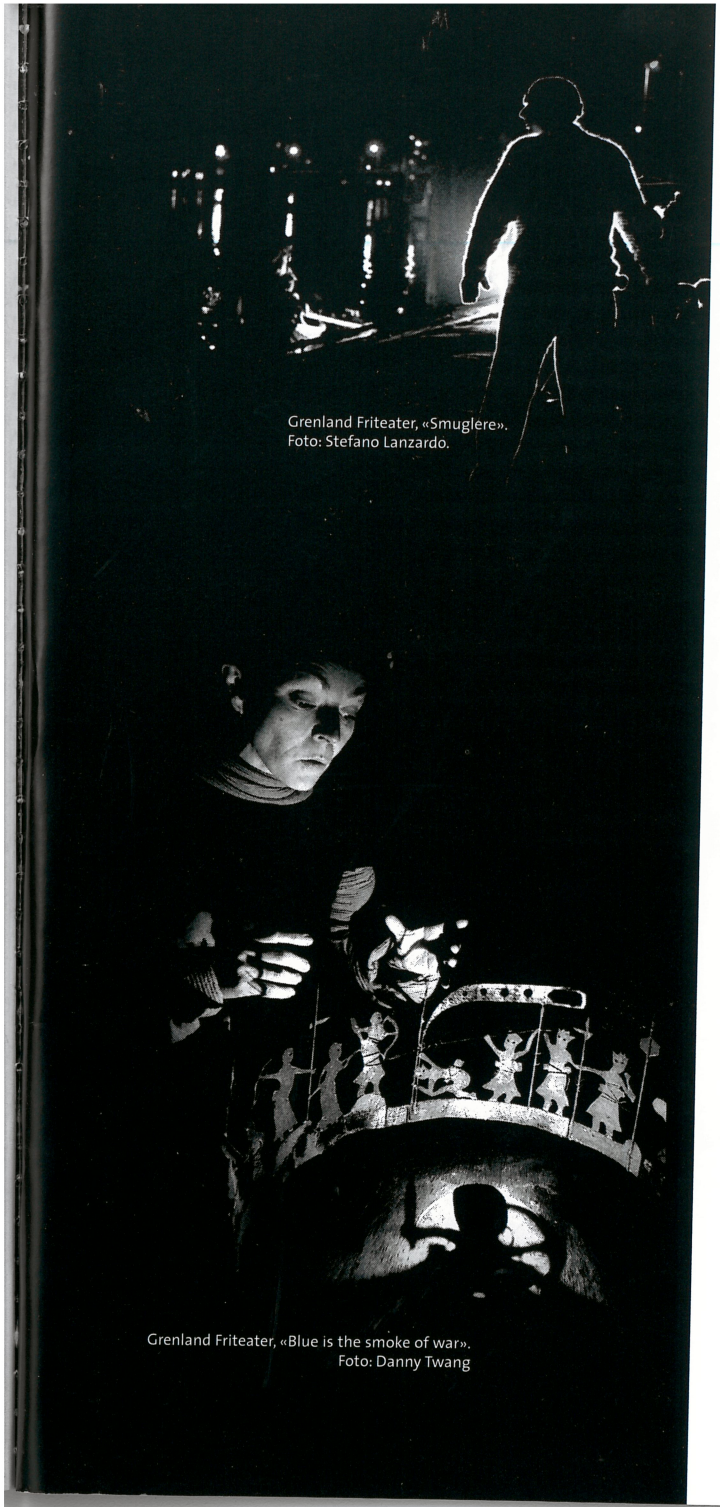

Grenland Friteater, «Smuglere».
Foto: Stefano Lanzardo.

Grenland Friteater, «Blue is the smoke of war».
Foto: Danny Twang

Grenland Friteater ble startet i 1976 i Porsgrunn. Siden 1987 har teatret hatt tilhold på Friteatret. Her produseres og presenteres forestillinger. Friteatret arrangerer gjestespill, kurs og festivaler m.m.

Grenland Friteater består av en fast kjerne på åtte personer, samt en rekke frilansere og elever. I tillegg benytter flere gjestende artister Friteatret til eget arbeide. Kompaniet produserer ulike forestillinger; fra intime, eksperimentelle produksjoner til upedagogiske forestillinger for barn, samt store spektakulære utendørsoppsetninger. I 1999 startet Grenland Friteater det 3-årige prosjektet «Folketeatret og Avantgarden» der det fokuseres på eksperimentering med folkelige teaterformer. For år 2000 vil forestillingsprosjektet «Danseplassen» bli realisert innenfor dette konseptet. En storslagen utendørsoppsetning om industrisamfunnets århundre. «Danseplassen» vil bestå av et ensemble sammensatt av egne skuespillere, frilansere og musikere, samt lokale amatører på hvert spillested.

Grenland Friteater

For ytterligere informasjon og tilsendelse av program vennligst kontakt oss på følgende adresse:

Grenland Friteater og Porsgrunn Internasjonale Teaterfestival - PIT
Huken 5
3921 Porsgrunn

Tlf.: 35 55 51 69
Faks: 35 55 19 40

Hjemmesider: www.telemarksnett.no/friteatret
E-post: grenfrit@online.no

På repertoaret for sesongen står:

«Blue is the smoke of war»

På scenen: Geddy Aniksdal
Regi: Tor Arne Ursin
Musikk: Guttorm Guttormsen
Tekster: Georg Johannesen

«Danseplassen»

- fritt etter Kjartan Fløgstads romaner «Dalen Portland» og «Fyr og Flamme».

Regi: Tor Arne Ursin
Komponist: Guttorm Guttormsen

«Danseplassen» får premiere under Porsgrunn Internasjonale Teaterfestival, PIT 2000, som planlegges i tidsrommet 12. til 18 juni d.å.

«For Love»

På scenen: Tor Arne Ursin
Regi: Roger Rolin
Tekster: Robert Creeley

«Fritjof Fomlesen»

Av og med: Lars Vik

Med forbehold om endringer.

krement x, «one night stand».
Foto: Marius Hauge.

Danse- og Teatersentrum anno 2000

Av Tove Bratten

Danse- og Teatersentrum (DTS) ble stiftet i 1977, dengang under navnet Teatersentrum. DTS har som formål å arbeide for å fremme den frie scenekunstens interesser, både faglig, økonomisk og kulturpolitisk. Ikke minst har det vært et mål å høyne de frie gruppenes kunstneriske status. DTS deler kontorfellesskap med Black Box Teater på Aker Brygge, og finansierer sin virksomhet gjennom statsstøtte, medlemskontingent og egeninntekt fra ulike prosjekter.

Medlemmene i DTS, i alt 48 grupper, representerer mange ulike former for organisering, strukturer og ikke minst kunstneriske uttrykksformer, noe som igjen vil si både ulike former for syn på scenekunst og kunstnerisk praksis. Danse- og Teatersentrum tar mål av seg til å være en hoved-organisasjon for fri profesjonell scenekunst og dens aktører. Med dette vil organisasjonen fungere som et knutepunkt i miljøet, både faglig og politisk. DTS er medlem av IETM og Nordic and Baltic Network for the Performing Arts.

Medlemmene er alt fra frie grupper, kompanier, enkeltstående kunstneriske produsenter, prosjektsammenslutninger o.l. Opptak i DTS fordrer et kontinuerlig profesjonelt virke innen scenekunst; det vil si en profesjonell bakgrunn enten i form av utdanning eller praksis, og at man produserer forestillinger.

Danse- og Teatersentrum ønsker å være en slagkraftig og matnyttig organisasjon for medlemmene, og arbeider aktivt i forbindelse med utviklingen av den statlige støtteordningen for profesjonell scenekunst, slik den forvaltes og administreres av Norsk kulturråd. Organisasjonen fremmer årlig frie profesjonelle scenekunstneres syn overfor Stortingets fagkomité i forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet, for å bedre de finansielle vilkårene for fri scenekunst og å øke den generelle forståelsen for dette området. DTS legger vekt på arbeidsforholdene for scenekunstnerne. Dette berører også spørsmål omkring opphavsrett, økonomisk ansvar m.v. Her gir organisasjonen råd og veiledning, yter hjelp i eventuelle tvistespørsmål og tilbyr dessuten rådgivning i forbindelse med utarbeidelse av søknader.

Av konkrete kunstfaglige og kulturpolitiske saker DTS har arbeidet med de seneste årene kan i tillegg nevnes bl.a. «Dramabanken», et samarbeidsprosjekt med Norsk Dramatikerforening m.fl. om registrering og formidling av konseptuell dramatikk; altså forestillingsmanus som i tråd med anvendte begreper som «visuell/likestilt dramaturgi» katalogiserer og ivaretar såvel tekst som musikk og bilde fra en produksjon, med tanke på helhetlig gjengivelse og dokumentasjon for fremtiden og for senere bruk. Selv om arbeidet med «Dramabanken» nå er avsluttet og søkes realisert på andre måter, ser DTS det som sin oppgave å redusere «gapet» mellom kunstnerisk praksis og de ulike regelverk, dokumentasjonssystemer m.m. som er fremherskende i dag. Felles for dette er at det meste er lagt opp i forhold til institusjonsteatrenes behov og ikke i forhold til frie kunstneres mangfoldige virksomhet.

Organisasjonens største satsning gjennom tidene er uten tvil formidlingsprosjektet Norsk Scenekunstbruk.

Tove Bratten er daglig leder av Danse- og Teatersentrum.

Trippichio, Underland & co., «K.M.K.K.».
Foto: Tom Hugo Nielsen.

Klomadu Teater, «Fyret».
Foto: May Sissel Andersen.

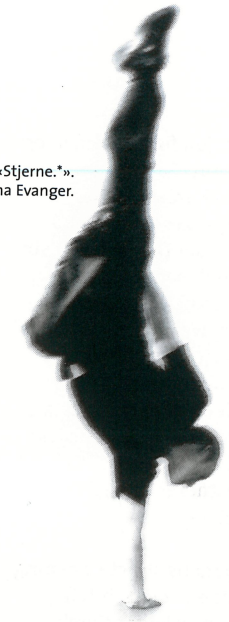

Odd Johan Fritzøe, «Stjerne.*».
Foto: Marit-Anna Evanger.

Norsk Scenekunstbruk

- nasjonalt nettverk for formidling av fri scenekunst

Av Ådne Sekkelsten

Den frie profesjonelle scenekunsten i Norge holder et kunstnerisk høyt nivå og innehar et rikt mangfold av ulike sceniske uttrykksformer. I tillegg byr den på en stor fleksibilitet i forhold til hvilke rom og arenaer den kan vises i. Skulle det ikke være alle forunt å ta del i dette? Jo, tenkte Danse- og Teatersentrum da de i 1995 startet prosjektet Norsk Scenekunstbruk. Fem år har gått, og fra å være et prøveprosjekt i fire fylker, er nå hele 10 fylker med i denne arrangørstøtte-ordningen.

Målene er fortsatt de samme:
- Å bedre vilkårene for visning av fri scenekunst både kvalitativt og kvantitativt.
- Å øke kompetansen og interessen for fri scenekunst lokalt.

Prosjektet har altså vært en overveldende suksess. Hvorfor?

Norsk Scenekunstbruk har et tilbud som til enhver tid omfatter danse- og teater-forestillinger som er vurdert i forhold til kunstnerisk nivå, uttrykksform, målgruppe og formidlingsevne. Forestillingene settes sammen i en repertoar-pakke som tilbys arrangørene i de 10 fylkene. I det øyeblikk en arrangør ønsker å kjøpe en forestilling gjennom Scenekunstbruket, vet hun at den blir subsidiert med opptil 50% av hva forestillingen egentlig koster. Arrangøren kan i så måte fordoble sitt scenekunsttilbud. Den enkelte arrangør kontakter selv de kompaniene/forestil-lingene hun finner interessante, og innhenter supplerende informasjon gjennom direkte dialog. Dette vil for det første føre til en økt motivasjon i arrangørleddet, for det andre er fylkene sikret et variert tilbud, og for det tredje bidrar ordningen til økt kjennskap til, og kunnskap om, fri scenekunst.

Fra scenekunstnernes ståsted er også fordelene åpenbare med et slikt system. De frie sceniske gruppene produserer en stor mengde forestillinger hvert år, men mangler ofte visnings-arenaer.

Gjennom Scenekunstbruket får gruppene mulighet til å gjøre seg kjent overfor et bredere publikum og derigjennom øke antall spilte forestillinger.

Midlene som blir gitt i arrangør-støtte fra Norsk kulturråd og Kulturdepartementet, går i sin helhet til innkjøp av fri scene-kunst. Midlene har utløst en betydelig økning av kommunenes teatertilbud. Bare i 1998 ble det i de fire prosjektfylkene vist 170 forestillinger for ca. 20.000 tilskuere i regi av Norsk Scene-kunstbruk. For 1999 vil trolig 40.000 tilskuere kunne glede seg over det samme tilbudet. Fylkene og deres kommuner får altså en unik mulighet til å kjøpe og distribuere flere forestillinger av frie sceniske grupper enn hva deres budsjetter i utgangs-punktet gir rom for.

Følgende 10 fylker er fra 1999 inkludert i Norsk Scenekunstbruk: Nordland, Sør-Trøndelag, Møre og Romsdal, Hordaland, Oppland, Rogaland, Vest-Agder, Aust-Agder, Telemark og Akershus.

Ådne Sekkelsten er prosjekt-koordinator for Norsk Scenekunstbruk.

Totalteatret, «Englepels».
Foto: Marianne Sørheim.

Kompaniene som presenteres under programprofilene Månedens Forestilling og LilleBox kan kontaktes på følgende adresser:

Hollow Creature
Teglverksgt. 7c
0553 Oslo

Tlf.: 22 04 62 12

Hjemmersider: www.hollowcreature.com
E-post: hollowc@online.no

Odin Teatret - Nordisk Teaterlaboratorium
Postboks 1283
7500 Holstebro
Danmark

Tlf.: 0045 97 42 47 77
Faks: 0045 97 41 04 82

Hjemmesider: www.odinteatret.dk
E-post: odin@odinteatret.dk

Archaeology Bird Workshop
c/o Hong Kong Arts Centre
2 Harbour Road
Wanchai
Hong Kong

Tlf.: 00852 25 82 02 03
Faks: 00852 28 02 07 98

Hjemmesider: www.hkac.org.hk
(Hong Kong Arts Centre)
E-post: rchung@hkac.org.hk

Opera Omnia
Steenstrupsgt. 17b
0554 Oslo

Tlf.: 22 38 02 65
Mobil/Faks: 95 83 33 39

E-post: g.e.haugland@notam.uio.no

Cirka Teater
Nedre Allé 9
7030 Trondheim

Tlf.: 73 53 07 73
Faks: 73 53 08 44

E-post: cirka.teater@online.no

zero visibility corp.
Tollbugt. 3
0152 Oslo

Tlf.: 22 41 51 71
zeromobil: 90 89 90 26
Faks: 22 41 51 72

E-post: sethzman@online.no

Carte Blanche
Sigurdsgt. 6
5015 Bergen

Tlf.: 55 30 86 80
Faks: 55 30 86 81

Hjemmesider: www.ncb.no
E-post: ncb@ncb.no

Alle henvendelser vedrørende billettbestillinger og pressemateriale rettes til Black Box Teater.

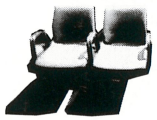

Black Box Teater, Stranden 3 - Aker Brygge, 0250 Oslo. Telefon: 22 01 40 20 - Faks: 22 01 40 21
Hjemmesider: www.blackbox.no, E-post: blackbox@blackbox.no

BLACK BOX TEATER

